

Helmut Friedlmayer

Ekumenický podvod

aneb

Kdo má užitek z ekumeny?

PRO FIDE CATHOLICA

Čeho Izrael hledal, toho nedošel, vyvolení však došli, ostatní pak jsou zaslepeni, jak jest psáno: „Bůh jim dal ducha otupělosti, oči, aby neviděli, a uši, aby neslyšeli až do dnešního dne.“

List svatého apoštola Pavla Římanům 11, 7-8

Z německého originálu Helmut Friedlmayer, *Der Ökumenismus-Schwindel oder Wem nützt die Ökumene?*, Verlag Anton A. Schmid, Durach 1994
přeložil © Jaroslav Voříšek 1998

Helmut Friedlmayer

Ekumenický podvod

aneb

Kdo má užitek z ekumeny?

PRO FIDE CATHOLICA

Obsah

	Úvodní slovo editora českého překladu	5
	Předmluva	6
	Úvod	7
I	Pád Říma	10
II	Modlářství	15
III	Zotročení	19
IV	Závěr 1	22
V	Náboženství	24
VI	Závěr 2	27
VII	Jednota lidstva	31
VIII	Závěr 3	33
IX	Doslov	35

Úvodní slovo editora českého překladu

„Téma ‚ekumenický podvod‘ je jakýmsi volným pokračováním mé knihy s titulem ‚Bludná učení v novém světovém katechismu‘, říká autor hned v předmluvě, a logická souvislost obou prací je také zcela zřejmá, protože jedno se nevyhnutelně odvíjí od druhého. Proto by si čtenář neměl nechat ujít ani toto drobnější dílo velice dobře informovaného a zasloužilého spisovatele.

„Podle kardinála Ruffiniho je nanejvýš pochybné, zda může ke znovusmíření mezi Židy a křesťany vůbec kdy dojít, protože Židé podle svého učení nepovažují křesťany za lidi, nýbrž za pouhý dobytek.“

V následujících kapitolách autor potvrzuje kardinálův názor a prokazuje správnost jeho tušení, že *údajné znovusmíření mezi Židy a křesťany je pouze obrovský a nesmírně nebezpečný podvod.*

„K čemu však je vůbec tento celosvětový ekumenický cirkus dobrý? Izrael je velkým mistrem *přetvářky*, tajemným a neviditelným kvasem dějin. Jeho dějiny a vývoj nikdy neprobíhaly v denním světle, nýbrž v temnotách noci. Je to národ konspirace, zednářských lóží a tajně připravovaných revolucí. Izrael nikdy ve svých dějinách nevystoupil ve světle dějin jako zodpovědná veličina. Veškerou viditelnou vinu za francouzskou revoluci nesou Francouzi, za ruskou Rusové, za nacismus Němci, ale skutečná hnací síla historické dialektiky vždy zůstala skryta v pozadí. Ta bude zřejmá teprve tehdy, až se nad celým světem chopí žezla židovský král, tedy vláda *Antikrista.*“

Autor se ve své studii právem opírá o Johanna Andrease Eisenmengera, profesora orientálních jazyků na univerzitě v Heidelbergu, který ve svém monumentálním díle „Odhalené Židovstvo“ z roku 1700 resp. 1711 zveřejnil skutečné učení Talmudu a osvětlil pravý vztah Židů ke křesťanům. Na začátku kapitoly I. o něm říká: „Tato soudobá aplikace jen dokazuje, že Eisenmengerovo vysvětlení Talmudu nic neztratilo na své platnosti.“ Proto je jen žádoucí, aby s ním byl alespoň touto formou seznámen i český čtenář.

Předmluva

Titulem knihy „Ekumenický podvod“ je označeno hned *trojnásobné oklamání* katolíků pomocí ekumenického hnutí dvacátého století. Původní myšlenka svedení všech křesťanských denominací dohromady, kterou však měli být navnaděni *především katolíci*, se v polovině našeho století s přibývajícím intenzitou otevřela teosofickému duchu internacionálního shromáždění všech náboženství v demokratické poloze rovnoprávnosti. Modlitební setkání v Asissi, Kjótu i dalších místech, ale hlavně samotná reprezentativní účast katolické Církve na nich, jsou mnoha katolíky považována za něco neslýchaného a především zcela neslučitelného s duchem svého zakladatele. Rovnoprávný dialog mezi různými náboženstvími je skutečně mnohem větším podvodem na katolících, než jen zpočátku vyhlašovaný dialog mezi katolickou Církví a protestantskými sektami. Kdo by však věřil, že tímto dvojnásobným „ekumenickým podvodem“ a klamáním věřících falešným mírem už bylo řečeno všechno, ten musí konstatovat, že byl podveden i jinak. Nechá-li se ovšem poučit o tom, že pravým obsahem ekumenického hnutí není ani „jednota křesťanstva“, ani „jednota náboženství“, nýbrž zcela jiné téma, z něhož se znovu vyklubal další nehorázný podvod. O tom si za chvíli povíme více. Téma „ekumenický podvod“ je jakýmsi volným pokračováním mé knihy s titulem „Bludná učení v novém světovém katechismu“.¹ Pokusil jsem se v ní mj. prokázat, že nespočetné projevy novodobých omylů vycházejí z pramene luciferského poznání, totiž *gnose*. V průběhu práce mi bylo stále zřejmější, že všechna gnostická a jiná tajná učení mají mnoho interpretačních rovin, tzn. že se rozlišují na učení pro masy a na učení, známá jen výše zasvěceným. V naprostém protikladu s katolickou vírou, která věřícím *nic neskryvá*, zastírají tato tajná učení profánním stoupencům své skutečné cíle a svá tajemství jim podle potřeby odhalují jen krok za krokem.

Po konstatování dokázané skutečnosti gnostického původu pojmu „ekumenismus“ jsem dospěl k logickému závěru, že se za tímto slovem skrývají různé významy, které se dostaly do vědomí lidí jen nedostatečně. Rovněž toto tvrzení si dále beze zbytku doložíme. Prozatím postačí zjištění, že proklamováním jednoty křesťanstva a všech náboženství je na národech páchán obrovský podvod, neboť vlastním cílem ekumenismu je něco zcela jiného, totiž *ještě větší podvod*. A za ním už začínáme rozeznávat luciferský škleb svého původce, tohoto lháře od samého prvočátku.

Mnou zvýrazněná místa v textu jsou tištěna v kurzívě.

Autor

¹ V originále *Die Irrlehren im neuen Weltkatechismus*, Durach 1994.

Úvod

Ve dnech 1.- 4. února se v Jeruzalémě konalo setkání jednoho tisíce představitelů křesťanských náboženství a judaismu z osmdesáti zemí. Za jeden stůl usedli kardinál Joseph Ratzinger a milánský kardinál Carlo Maria Martini s protestanty, pravoslavnými i rabíny, aby zde mluvili o „řízení náboženské správy ve světské společnosti“.² Toto setkání bylo možné teprve na základě tzv. „Fundamental Agreement“, tj. dohody mezi Izraelem a Vatikánem o navázání diplomatických styků, které znamená další krok ve sbližování obou náboženství.

Nový krok v nás však zanechává nepříjemný pocit, zvláště pak uvědomíme-li si, co sv. papež Pius X. odpověděl 25. ledna 1904 sionistovi Theodoru Herzlovi, když na něm žádal Palestinu pro židovský národ: „Tento požadavek *nemůžeme* podporovat... Židé neuznali našeho Pána, a proto ani my nemůžeme uznat židovský národ... Chcete-li však jít do Palestiny a usídlit tam svůj lid, připravíme Církev a kněze na to, aby vás všechny pokřtili“.³ – Rovněž papež Pius XII. neprojevoval vůči myšlence založení židovského státu žádné sympatie. Po jeho smrti se však klima mezi katolickou Církví a Židovstvem výrazně změnilo. Angelo Roncalli, pozdější papež Jan XXIII., pozval k intronizačnímu ceremoniálu izraelského vyslance Eliahu Sassona. Bonnské noviny „Allgemeine Jüdische Wochenzeitung“ v této souvislosti dokonce mluvily o radikálně nové definici vztahů mezi oběma náboženstvími za papeže Jana XXIII. Tyto vztahy se ještě prohloubily za dalších pontifikátů a nakonec vedly k dohodě z nejnovější doby, o níž se papeži Piu X. nezdálo ani v tom nejhroznějším snu. A že se zde opravdu jedná o hrozný sen, potvrzuje výrok Chaima Herzoga v novinách „Jerusalem Post“, že totiž „ujednání symbolizuje historické *židovské vítězství* nad institucí, která po generace dávala najevo extrémní nepřátelství vůči židovskému národu“.⁴

Tedy jen na základě této dohody, symbolizující historické vítězství Židovstva nad katolickou Církví, se mohlo uskutečnit již výše zmíněné setkání náboženství z počátku toho roku v Jeruzalémě. Uspořádalo je židovské Bamot-Center pro kulturní a sociální studia společně s „Tantur *Ecumenical* Institute“. Tím se znovu dostáváme k námětu ekumenismu, a nabízí se tudíž otázka, jakou že to vlastně roli v tomto hnutí hraje Židovstvo? – Pokud jde o odpověď, pak ono příslovečné šídlo v pytli už neutajil během II. vatikánského koncilu dominikán Bernard Lambert, čímž se konečně dostáváme ke třetímu ekumenickému podvodu. Řekl tam totiž: „Problém Izraele tedy není mimoekumenický. Týká se znovusmíření obou částí ‚oikumene‘, židů i pohanů. Ohledně věčného plánu spásy je to nejzákladnější rozdělení lidského pokolení; na jedné straně židovský národ, lid smlouvy, na straně druhé *bezbožníci*, pohané. Ani Starý, ani Nový zákon neví nic o nějakém jiném dělení... Nemůžeme tedy k problému Izraele přistupovat tak, jako by se zde jednalo o jednoduchou misijní otázku, podobnou těm, s jakými se setkáváme na nekřesťanských územích, protože mezi izraelity a bezbožníky leží odstup vyvolenosti. Toto

² *Allgemeine Jüdische Wochenzeitung*, Bonn 27. 1. 1994.

³ *Allgemeine Jüdische Wochenzeitung*, Bonn 13. 1. 1994.

⁴ Tamtéž.

vyvolení je neodvolatelné. V božím plánu *není* v zásadě znovusmíření mezi pravoslavnými, katolíky, protestanty a anglikány, nýbrž mezi židy a pohany, mezi židy a křesťany.⁵

Podle kardinála Ruffiniho je nanejvýš pochybné, zda může ke znovusmíření mezi Židy a křesťany vůbec kdy dojít, protože Židé podle svého učení nepovažují křesťany za lidi, nýbrž za pouhý dobytek.

V následujících kapitolách se pokusíme potvrdit kardinálův názor a prokázat správnost jeho tušení, že *údajné znovusmíření mezi Židy a křesťany je pouze obrovský a nesmírně nebezpečný podvod*.

Jako spolehlivý pramen nám k tomu poslouží Johann Andreas Eisenmenger, profesor orientálních jazyků na univerzitě v Heidelbergu, který ve svém roku 1711 vydaném díle „Odhalené Židovstvo“⁶ zveřejnil skutečné učení Talmudu a osvětlil pravý vztah Židů ke křesťanům. Svobodný pán von Langen k Eisenmengerově knize napsal: „Na popud Židovstva bylo dílo císařem Leopoldem I. a později i Josefem I. potlačováno, až je znenadání přijal za své Bedřich I. Pruský, protože v něm správně spatřoval vpravdě královský zdroj závažných informací, a nechal r. 1711 knihu na vlastní náklady znovu vytisknout v Královci. To mělo za následek i zrušení už zbytečného zákazu prvního vydání, a tak se konečně Eisenmengerovo dílo dostalo mezi lid. Bedřich I. vyzval univerzity v Gießenu, Heidelbergu a Mohuči, aby prozkoumaly, zda prof. Eisenmenger necitoval některé pasáže Talmudu chybně nebo zkresleně. Současně naléhal i na rabíny, aby přezkoumali Eisenmengerovy citace a uvedli, zda a do jaké míry jsou nepřesné. Všichni jednoznačně označili Eisenmengerovy texty a verze za nenapadnutelné. ... Nález jmenovaných univerzit i rabínů později znovu potvrdili proslulí orientalisté jako H. I. Bashuysen, dr. Johann Heinrich Majus, Martin Diefenbach, F. G. Buddeus, O. G. Tychsen, C. B. Michaelis, Wolf i další, kteří současně výslovně upozornili na význam Eisenmengerova díla pro vlády a soudní kolegia. V archivu královské soudní komory v Berlíně je dosud uložen posudek Olafa Gerharda Tychsena ze dne 17. května 1787 (Kammergerichts-Akten B. n.: 109. D. 1788, f. 17 und 30), v němž se říká: ‚Eisenmengerovy výňatky z děl klasických židovských spisovatelů jsou pořizeny a přeloženy naprosto věrně podle originálů a úspěšně obstojí v jakémkoli přezkoumání. Protože sami Židé považují za zločin prohlašovat výroky rabínů za nesmyslné a nepravdivé, musí tedy strpět, když rozumní lidé nejsou při nejlepší vůli schopni vyčíst z jedu med, z nesmyslu pravdu, z netolerance toleranci, z nepřátelství a nenávisti přátelství a lásku‘.⁷

Je pochopitelné, že zveřejnění skutečného obsahu a smyslu Talmudu Židy nijak nepotěšilo, a hned to také dali pocítit všem, kteří o Talmudu psali. Např. Eisenmengerovi bylo tehdy židovskou stranou nabídnuto deset tisíc tolarů, jestliže své dílo neuveřejní. „Další znalec, Raabe, který překládal Mišnu,⁸ obdržel od jistého

⁵ Konstituce „Nostra Aetate“ v: *Lexikon für Theologie und Kirche, Das II. Vatikanische Konzil, Teil II*, Freiburg i. Br. 1965. S. 432-433.

⁶ V originále *Entdecktes Judentum*.

⁷ Langen, F. E. von Freiherr Dr. jur., *Das jüdische Geheimgesetz und die deutschen Landesvertretungen*, München 1919, S. 32-33.

⁸ Součást *Talmudu*; p. překl.

mannheimského Žida nabídku tří tisíc tolarů a dům na Rýně za stažení svého díla. Brafmann, který r. 1870 vydal v Petrohradě knihu o tajnostech kahalů (stanovy židovského společenství), zemřel tak záhadně, že nikdo tehdy nepochyboval o tom, že byl podle talmudských zákonů otráven. G. Mousseaux, autor talmudského díla „Žid“,⁹ dostal jednoho nedělního dopoledne anonymní rozsudek smrti a následující pondělí 5. října 1876 náhle zemřel. Jeho kniha zcela zmizela ze všech knihkupectví. Dr. Eugen Dühring byl pro své údajně antisemitské smýšlení odstraněn z berlínské univerzity. Hermann Scharff von Scharffenstein napsal řadu spisů o Židovstvu. Poté, co vyšly první tři velice poučné brožury, nikdo už nikdy neslyšel nejen o nich, ale ani o samotném Scharffensteinovi. Důstojný kanovník prof. dr. Rohling, autor díla „Talmudský Žid“¹⁰ i mnoha dalších vědeckých spisů o rabinismu, je až dodnes Židy pronásledován a napadán tím nejodpornějším způsobem, především v židovském tisku. Dr. Jakobu Eckerovi, soukromému docentu orientálních jazyků na münsterské univerzitě, bylo vyhrožováno disciplinárním řízením kvůli jeho přísežnému znaleckému posudku o Talmudu.“

V tomto ohledu se *dodnes v podstatě nic nezměnilo*. Rozdíl spočívá pouze v tom, že obžaloba z „antisemitismu“ je dnes zastupována lidmi, od nichž by to dříve nikdo neočekával. V novinách „Sonntags-Zeitung“ z 19./20. 3. 1994 vyjádřil biskup Homeyer své zděšení z výsledku ankety agentury Emnid, uspořádané z pověření American Jewish Committee, podle níž každý pátý Němec zastává negativní postoj vůči Židům. Biskup Homeyer, předseda komise pro společenské a sociální otázky Německé biskupské konference, „naproti tomu vyzdvihl obrovský význam a trvalé zásluhy židovských spoluobčanů o Německo a Evropu. Židé jsou v politickém, hospodářském i kulturním životě kontinentu neodmyslitelní. Homeyer důrazně vyzval všechna odpovědná místa i jednotlivce k rozhodnému frontálnímu postupu proti všem formám a druhům antisemitismu a nepřátelství vůči Židům“.

Zatímco se Církev dříve ještě modlila za obrácení „nevěrných“ Židů, je dnes již zcela zřejmé, že církevní hierarchové přeběhli do druhého tábora. A že novodobí Jidášci raději znovu přibíjejí Krista na kříž za třicet stříbrných, které jim zaplatili Jeho nepřátelé? Kdo by se dnes ještě zajímal o pravdu?

⁹ V originále *Le Juif*.

¹⁰ V originále *Der Talmjude*.

I. Pád Říma

Ačkoli Židé v dobách Svaté říše římské tvrdili, že se modlí za křesťanské panovníky, věřili tomu podle Eisenmenger jenom ti, kteří nebyli lépe informováni. – A skutečně existuje množství citátů, podobných výroku rabína Eliesera: „Jsou někteří mezi nochrim, tj. cizinci [= křesťany], v jejichž stínu bědně žijeme, kteří se domnívají, že je proklínáme. Je však jasné, že jsme povinni se modlit za jejich blaho...“¹¹ – Rovněž rabín Asárja tvrdí, že je povinností Izraele modlit se za blaho a prospěch říše do té doby, pokud jsou izraelité cizinci v jiné zemi.¹² Eisenmenger však dokazuje *pravý opak*, protože podle jeho vývodů se Židé modlí jen kvůli zdání za křesťanskou vrchnost, jejíž blaho je jim v nejlepším případě zcela lhostejné. Na závěr jedné modlitby se totiž říká: „V oněch i našich dnech bude Juda vysvobozen, Izrael bude žít v pokoji, i přijde náš vykupitel [= židovský mesiáš, Antikrist] Sionu.“ – Ohledně vykoupení rabín Abarbanel učí: „Veškerému vykoupení, které nám bylo ve svatém Písmu přislíbeno, bude předcházet pád Edomu [= křesťanství].“¹³ – Eisenmenger současně vytrvale upozorňuje na skutečnost, že v tajném učení Talmudu jsou starozákonní jména jako Edom a podobně používána pro označení nežidovských národů a především pro křesťanstvo. Ještě zřetelněji to však říká komentář Davida Kimchiho k Izajáši 63,1: „Vysvobození Izraele nastane tehdy, až bude zpustošen Řím.“¹⁴ – Římem je vždy myšlena jak „Svatá říše římská“, tak i sídlo papeže. To tedy jednoznačně znamená, že zničení křesťanského panství a papežství je pro Izrael vykoupením! Rabíni učí, „že při příchodu *mesiáše* vypukne strašná válka mezi Židy a křesťany, v němž všichni křesťané budou Židy vyhubeni, takže na celém světě nezůstane ani jediný“.¹⁵ – Jak píše rabín Abarbanel, považují Židé tuto válku za den své pomsty: „Až přijde pomsta na národy, stane se současně dvojí: Všichni pozdvihnou svůj meč jeden proti druhému, a Pán na ně z nebes sešle oheň, síru a vichřici. ... Které jsou to národy, na něž tato pomsta přijde, čteme (Iz 66,17): ‚Ti, kdo se v zahradách posvěcují a očišťují, po vzoru jednoho, který je uprostřed‘, řekl Pán o Izmaelitech [= Turcích], kteří se častým koupáním posvěcují a očišťují. – O křesťanech však řekl: ‚a ti, kdo jedí maso z vepřů i to, co je hodno opovržení, dokonce i myši‘, protože současně požívají čisté i nečisté maso. A o všech těchto, totiž o Turcích i o křesťanech, Pán řekl: ‚společně zajdou‘ a budou vyhlazeni děsem a hrůzou.“¹⁶

Eisenmenger pak dále dokazuje, že v početných židovských modlitbách se křesťanům pod pseudonymy jako Edom, Bozra, Babel a *Amalek* vyhrožuje Boží mstou a naprostým vyhlazením. V jedné šabesové modlitbě vyzývají Židé Boha, aby odňal panství křesťanským knížatům a jim samým dal mesiáše: „Utěš nás, Pane, svým služebníkem, prorokem Eliášem a říší domu Davidova, svým mesiášem, aby se naše srdce potěšila. Na jeho trůně nesmí sedět žádný cizinec a jeho cti se nesmí

¹¹ „Maasé haschém“, odst. 4; Eisenmenger, str. 92.

¹² „Meór enájim“, kap. 55, odst. 2; tamtéž, str. 93

¹³ „Maschmía Jeschúa“, odst. 4; tamtéž str. 96.

¹⁴ Eisenmenger, str. 96.

¹⁵ Eisenmenger, str. 97.

¹⁶ „Maschmía Jeschúa“, odst. 3; tamtéž, str. 97.

dostávat nikomu jinému, neboť Ty sám jsi přísahal při svém Svatém Jménu, že jeho světlo nikdy nevyhasne.¹⁷ – Eisenmenger k tomu dodává: „Ke správném pochopení této modlitby je třeba vědět, že Židé věří, že při příchodu tohoto mesiáše jim budou podrobeny všechny země světa stejně tak, jako že potom mají být všichni křesťané zabiti.“¹⁸ – Příchod židovského mesiáše bude pro všechny křesťany dnem hrůzy. Říká se to v šábesové modlitbě knihy Bensch: „Potěším se a rozveselím ve svém srdci, až uvidím, že Ty vedeš můj boj s nepřáteli a dáš Sionu vykupitele, necháš vypučet zémach [= ratolesti, mesiáši] a sešleš nám proroka Eliáše i krále mesiáše. Přejde proto na pohany hrůza a děs. Jejich srdce se budou chvět strachem v čase, kdy se jediný národ [= židovský] pozdvihne a bude šťasten. Bude se od východu do západu slunce těšit z toho, že v Edomu [= křesťané] i v Arabii [= muslimové] mnohé usmrtíš a povedeš války. Pak národ proti svým nepřítelům pozdvihne vítězný pokřik.“¹⁹ – Mesiášská posila vlastnímu národu je v židovských představách neodmyslitelně spojena se zánikem nežidovských národů! Důležitým předpokladem pro vzrůst židovského národa je jeho osvobození z jařma křesťanského útlaku, jak se alespoň tvrdí v jiné židovské modlitbě: „Jsem unaven a klesám pod jařmem madheba [= křesťanství], které nám říká: Trp a přinášej hodně [peněz]. Domnívá se, že nás v časech hrůzy přiměje opustit Tvé uctívání [a uvěřit v Ježíše Krista]. Jak dlouho ještě, ó Pane, budu volat v nouzi své? Vybojuj, ó Pane, boj mé duše. Nechť se Ti zlíbí zachránit mne, můj Pane, Svatý. Rozbij zuby bezbožníků říčními oblázky, znič jejich děti a z jejich žen udělej vdovy. Prolij jejich krev, ať ztropí zemi.“²⁰ – Židé se také modlí: „Dopřej nalézti [= Izraelitům] vykoupení a potěšení. Zachraň je před očima všech a nedovol už nadále bezbožníkům [= křesťanům] nad nimi panovat. Způsob, nechť skončí jejich podrobující království a dovol mesiáši přijít na Sion.“²¹ – Osvobození Židů z panství Nežidů, židovská emancipace, je výchozím bodem celých židovsko-mesiánských dějin, po němž následuje shromáždění všech v zaslíbené zemi, a proto se Židé modlí: „Pane náš a Pane našich otců, zaduj mocně do velkých pozounů, aby se naši zajatí a věznění shromáždili ke svobodě. Dovol našim rozptýleným mezi pohany, aby se znovu sešli, a shromáždí náš lid ze všech koutů světa. Doprovod' nás za zpěvu a jásání do svého města Sionu a do svého posvátného chrámu v Jeruzalémě za neustávající radosti.“²² – A podobně se modlí i na jiném místě: „Zatrub mocně do velkých pozounů k naší svobodě a pozdvihni prapor, pod nímž se my zajatí sestoupíme. Shromáždí nás ze všech čtyř úhlů světa. Štědrý jsi, Pane, který shromáždí své rozptýlené svého národa Izraele.“²³

Židovské naděje se už v novější době dalekosáhle vyplnily. Dobře to ukázaly např. židozедnářské revoluce svými zákony o *zrovnoprávnění Židů* v nejrůznějších státech. Zednářský císař Rakouska Josef II. zrušil koncem 18. století židovská ghet-

¹⁷ „Tephilla Schacharith schel Schabbáth“ odst. 3; tamtéž, str. 112.

¹⁸ Eisenmenger, str. 112.

¹⁹ „Kniha Bensch“, str. 16, odst. 1.2, „Semiróth lemozáe Schabbáth“; tamtéž, str. 113

²⁰ *Frankfurtský Selichóth*, str. 14, odst. 1 a 2; tamtéž, str. 115.

²¹ Eisenmenger, str. 115.

²² *Pražský Machsor*, díl I; tamtéž, str. 119.

²³ *Tephilla*, str. 21, odst. 2 Schácharith; tamtéž, str. 119.

ta. Židé byli vyjmuti z císařské vlády, jíž zůstávali po mnoho století podřízeni. Ale i světové války měly svůj mesiánský význam, jak napsal Isaac Breuer: „Katastrofa z roku 1914 ve svém průběhu přinesla židovskému národu, vzdor jeho dvoutisíciletému rozptýlení, historické uznání za ‚nechráněný‘ národ s nezrušitelnými vztahy ke své *rodné zemi*. Smýšlení Společnosti národů vůči Židům bylo přátelské.“²⁴ – Židovsko-německá válka, která podle Breuera začala již r. 1933, přivedla „nevyřešenou“ otázku ke zdárnému průběhu i konci. „K německým hranicím se už blížil povážlivý počet běženců německo-židovské války. ... Jejich mohutný proud však dosáhl – Palestiny. Šibeniční humor *prozřetelnosti!* Pro tu chvíli odvedlo nové Německo opravdu mimořádný příspěvek k hospodářskému posílení židovského domovského státu.“²⁵ – *K naplnění mesiánských nadějí tedy světové války napomohly znamenitě*. Víme-li navíc, že Židé vždy uměli proměňovat politický obsah svých modliteb v reálné činy, není také žádných pochyb o tom, že se stejnou jistotou rovněž uskuteční svojí pomstu na křesťanech. Pronásledování křesťanů během francouzské, španělské, ruské atd. revoluce s jejich povražděnými kněžími, řeholníky a upřímnými laiky jsou jasným předznamenáním doby, kdy se již židovský mesiáš veřejně ujme svého kralování: „Bojujte, ó spasitelé, pošlapejte celou nádheru Edomu [= křesťanství] a přineste velikost vlády Našemu Pánu, jak je psáno (Obadja 21): ‚I přijdou spasitelé na horu Sion, aby připravili pohoří *Esau*; to bude království Páně‘. Opásej se nádherou a obklop se mocí, aby v tvé říši nevládl žádný *cizinec*. Svět je jen tehdy upevněn, budou-li z něj setřeseni všichni bezbožníci [= Nežidé]. Pomsti se na gójích aneb pohanech, ztrestej národy a zlámej žezlo bezbožnosti, které dosud vládne. Vyhlad’ bezbožníky, abys Ty jediný byl vyvýšen a zván jediným vládcem po věčnost.“²⁶ – Vyhlazeny ovšem mají být nejen nežidovské národy, ale s nimi také nežidovská náboženství. A které z nich je myšleno na vůbec nejprvnějším místě, o tom jasně mluví další židovská modlitba: „K Tobě voláme, ó Strašlivý [Bože], kterého jest se obávati. Neskrývej svoji tvář před naší bídou, kdy proklatí [= křesťané] proti nám povstávají a ze svých rozhodnutí pak dělají pošetilé závěry. Nařizují nám, abychom se nedovolávali svého Pána, našeho Vykupitele, který je nazýván Pánem zástupů, a ozbrojen jest v bílé a rudé mnoha desetitisíci, nýbrž abychom jeho slovem opovrhli, vyvolali jeho hněv, a namísto něho přijali za svého jediného Boha opovženíhodnou modlu [= Ježíše Krista] a jejímu obrazu se klaněli a jí sloužili. ... Nečistý a mrtvý Bůh [= Ježíš Kristus] je nový a povstal teprve před nedávnem. Jak bych jej mohl a měl směšovat se svým Bohem?“²⁷ – *Židovské texty tedy mluví shodně nejen o zničení křesťanů, nýbrž i o vyhlazení křesťanského učení, které považují za modlářství*.

Boj Židovstva proti Římu je dnes stejně aktuální, jako byl odedávna. Potvrzují to výpovědi lubavičského rabína Menachema M. Schneersona, vysokého židovského caddika (= spravedlivého, zasvěceného), kterého podle zpráv z tisku chtěli r. 1993 Židé provolat mesiášem. Tehdy to nepřipustil sám nejvyšší rabín. Schneerson ve své knize napsal následující větu: „Na své pouti z Egypta na horu Sinaj, kde dostali

²⁴ I. Breuer, *Weltwende*, Jerusalem 1979, str. 126.

²⁵ Breuer, str. 129.

²⁶ *Pražský Machsor*, str. 41, odst. 2; tamtéž, str. 120.

²⁷ *Frankfurtský Selichóth*, str. 20, odst. 1 a 2; tamtéž, str. 116.

Tóru, svedli Izraelité dvě bitvy: jednu s faraónem, a druhou s *amaleky*.²⁸ – Pak následuje duchovní výklad, který se nejprve zabývá rozdílem mezi oběma protivníky: „Rozdíl byl tento: Faraón byl Izraelitům v zádech, nestál tedy mezi jimi a Sinají, nýbrž mezi Izraelity a materiálními přednostmi Egypta, a podmanění Izraelitů bylo pro faraóna otázkou slávy a cti. Proto jim Bůh řekl, že bude za ně bojovat. Avšak *amalekové* stáli mezi židovským národem a horou Sinají, byli tedy překážkou na cestě ke všemu, co by mohla Sinaj znamenat. Zde se nejednalo o žádné materiální výhody, nýbrž *amalekové* se snažili zdržet národ od vyjevení Tóry.“ – Jak jsme si již výše ukázali, bylo slovo *amalek* používáno především k označení křesťanů. Podle rabína Schneersona stojí křesťanství v cestě vyjevení Tóry: „Pokud se uplatňuje snaha o zamezení přijetí Tóry, musí být k jejímu odstranění použito *všech* možných způsobů... Když se jedná o Tóru, musí Izrael sáhnout po *jakémkoli* dostupném prostředku. Proto také nebyla bitva s *amaleky* ničím jiným, než bojem za Boha samého, protože jméno a trůn Boží nebudou úplně dříve, než bude jméno *amaleků* *zahlazeno* (viz Raschi k Ex 17,16)... Příkaz myslet na *amaleky* se nás týká den co den. Tím je nám také uloženo, den co den bojovat proti *amalekům duchovním*. Oni tehdy oslabovali Izraelity, ‚zchlazovali je‘, to znamená, chtěli je zbavit jejich nadšení pro Tóru... Protože taková situace trvala, nastoupilo následující pravidlo: Zaprvé je nezbytné sáhnout po *jakémkoli* bojovém prostředku, aby Tóra zůstala zachována. A za druhé je třeba mít na paměti, že zmíněný boj vedli Izraelité s podporou *Mojžíše* i Tóry a vyzbrojeni touto silou, tedy nikoli na základě vlastní schopnosti a válečnické zdatnosti. Stejně tak je tomu i dnes: Když se v tomto smyslu táhne do pole proti *duchovním amalekům*, pak o výsledku boje není pochyb, jak se o tom konečně každý sám dozví. Zcela analogicky to také znamená, že se připravujeme na přijetí „*nejskrytější, vnitřní Tóry*“, která bude vyjevena již v našich časech *spravedlivým Maschiach*.“

Řečí o „*amelekitech duchovních*“ se rabín sám odhalil, zvláště když přiznal, že má tento pojem použití i v dnešní době. Podle Eisenmengera jsou „*amaleky*“ myšleni křesťané. A právě křesťané jsou Izraeli překážkou v cestě na Sinaj, v cestě k vyjevení Tóry, vyhlášení židovských zákonů nad světem. Takový boj nemůže být sveden vítězně bez „*Mojžíše*“, tzn. bez židovských proroků, zasvěcených do skrytých nauk. Podle tvrzení židovských *kabbalistů* obdržel „*Mojžíš*“ od Boha tajné učení, které se zachovalo pomocí ústní tradice, tj. v „*kabbale*“. Jaký vztah zaujímá *kabbala* k Tóře, resp. k Pentateuchu, vysvětluje J. Jéhouda: „Jestliže Pentateuch v prvním plánu líčí historické děje židovského národa tím, že zdůrazňuje jejich národní aspekt, dává *kabbala* tuto národní historii do souvislosti s děním *univerzální* historie. Teprve až *kabbalou* komentovaný Pentateuch ukazuje svým nacionálním aspektem na *univerzální* význam osudu židovského národa, protože mu přiděluje *ústřední* úlohu v dějinách, jejichž záměrný bod je *mesiánský*.“²⁹ – A právě vliv *kabbaly* na Pentateuch dodává Tóře (= zákonu) nový univerzální charakter, což jinými slovy znamená, že se za slovy Tóry skrývá nový obsah, který rabín Schneerson nazývá „*nejskrytější, vnitřní Tórou*“ (= tajným zákonem). Tento nový, univerzální

²⁸ *Jüdische Rundschau*, č. 3, 16. 1. 1994.

²⁹ J. Jéhouda, *La Leçon de l'Histoire*, Genf 1956, str. 112.

zákon, stojící v příkrém rozporu s křesťanstvím a současně ve službách jeho naprostého zničení, bude vyhlášen „spravedlivým Maschiach“. Co tento „Maschiach“ znamená, to nám objasnil jeden „zasvěcenec“, říkající si „biskup katolické Církve“, na přední straně své knihy „Zničení všech států, církví a sekt nadcházejícím izraelským královstvím Maschiacha“. – Píše tam: „Hebrejské slovo Maschiach znamená ‚duchem pomazaný‘, král Izraele, latinsky ‚Christus‘, v sanskrtu ‚Krišna‘, který pak bude vládnout na královském hradě Zijjon [= Sion] v Jeruschalajimu [= Jeruzalémě].“³⁰ – Onou „nejvnitřnější Tórou“, kterou vyhlásí Maschiach, je nový *univerzální zákon*, jemuž bude ze Sionu podroben celý svět. A rovněž tak Maschiach, židovský mesiáš, na něhož Židé čekají a který má podle rabína Schneersona přijít již v „našich časech“, je křesťanům předpovězený „Antikrist“. Mocí, která příchodu Antikrista překáží, jsou „duchovní amalekité“, křesťanstvo, jenž proto musí být zničeno.

Tato soudobá aplikace jen dokazuje, že Eisenmengerovo vysvětlení Talmudu nic neztratilo na své platnosti.

³⁰ E. Dathe, *Die Zerschmetterung aller Staaten, Kirchen und Sekten durch das kommende Reich Israel des Maschiach*, New York 1927, titulní strana.

II. Modlářství

Již jsme si částečně ukázali, že v židovských písemnostech jsou křesťané nazýváni různými jmény. Nacházejí se mezi nimi slova jako „modloslužebníci“ nebo „bludaři“. Výraz „akum“ označuje vzývatele hvězd, v širším smyslu pak uctíváče stvoření. „Potká-li Žid ‚akuma‘ s křížem, tu jest mu přísně zakázáno sklonit hlavu, i kdyby se právě v té chvíli modlil. A i kdyby v modlitbě své právě dospěl k místu, při němž se má poklonit, má se toho přece jen vystříhat.“³¹ – Dalším výrazem, používaným na označení křesťanů, je „aboda zara“. Maimonides píše: „A věz, že tento lid Nazaretského následuje Ježíše, přestože jejich dogmata jsou rozdílná; jsou modloslužebníci a musí se s nimi jednat tak, jak se jedná s modláři... tak učí Talmud.“³² – Křesťané jsou v Talmudu dále nazýváni „minim“ (= bludaři). Stojí tam doslova: „Rabín Meier nazval knihy minim ‚aven gilajon‘, tj. zlo, sepsané na prázdném papíru.“³³ Komentátor Raschi k tomu poznamenává: „Rabín Meier nazval knihy minim ‚zlem na prázdném papíru‘, neboť oni svým knihám říkají Evangelia.“³⁴

Na křesťany je pohlíženo jako na modloslužebníky a bludaře, protože uctívají jako Boha Ježíše Krista, kterého Židé považují za modlu nebo bůžka. Další důvod, proč je Ježíš, v hebrejštině nazývaný Jeschúa (= Spasitel), nazýván v celém Talmudu výhradně Jéschu nebo Jíschu, spočívá v tom, že Židům je dovoleno vysmívat se falešným Bohům: „Je zakázáno veškeré vysmívání s výjimkou posměchu modlám.“³⁵ – Rabín Bechai k tomu dodává: „Písmo tě poučuje, že je člověk povinen mít v ošklivosti modlu. Je-li chrám modly nazýván domem vznešeným, pak budiž nazýván domem ubohosti. Naši rabíni také říkají, že veškeré vysmívání je zakázáno, s výjimkou výsměchu modle, který je dovolen.“³⁶ – Proto také rabíni nazývají Ježíše potupně ‚nečistým jménem‘, jak vidíme např. z následující modlitby: „Volám k Tobě v čase, kdy se obávám, že nelze mi potlačit tyto pyšné [= křesťany], kteří opustili Tvůj znamenitý [zákon]. Navštěvuj je [utrpením], aby vzali svoji odplatu. Naplň číši odplaty pro bezbožníky a nespravedlivé, kteří si usmysleli zapomenout Tvé vznešené jméno a přivykli nečistému jménu opovrhaného a vychloubačného [Ježíše].“³⁷ – V traktátu Selichóth, vytištěném r. 1665 ve Frankfurtu, stojí místo výrazu „nečistý“ slovo „modla“: „... a navykli jménu opovrženého a vychloubačného modly.“ – Důvod pro zkracování a pozměňování jména má své dávné kořeny v kabbalistickém umění, zvaném notarikon, které ze tří písmen jména Jéschu (jod-schin-wau) vytváří tři nová slova „jimmach schemó wesichronó“, tj. „jeho jméno a památka na něj budou vyhlazeny“. – Takovým způsobem se Talmud vysmívá Kristovi! Potvrzuje nám to např. kniha Sépher amaná, kde se docela otevřeně říká: „Naši mudrci jej opovržlivě nazývají Jischu, čímž ho proklínají a zlořečí

³¹ „Orach chajjim“ § 113,8; A. Rohling, *Die Polemik und das Menschenopfer des Rabbinismus*, Paderborn 1883, str. 6.

³² „Aboda zara mischna“ 3; Rohling, str. 7.

³³ „Sabb.“ 116a; Rohling, str. 8.

³⁴ Rohling, str. 9.

³⁵ *Megilla*, str. 25, odst. 2; Eisenmenger, str. 526.

³⁶ *Ausl. d. Pentateuch*, str. 198, odst. 1; tamtéž, str. 526.

³⁷ *Selichóth*, Praha 1587, str. 12, odst. 1; tamtéž, str. 526.

mu.³⁸ – Vedle mnoha dalších urážlivých jmen, která Židé pro Ježíše Krista používají, je nazýván také „Bohem, jenž nemůže spasit“. V narážce na Izajáše 45,20 „... že se ‚modlí k Bohu, jenž nemůže spasit‘, se říká: „Písmo zde jistě mluví o národech, věřících na Jesum [Ježíše], kteří mají dřevo a kříž, a ukazují obraz svého Jira, to jest své modly. Modlí se však nikoli ke dřevu a kříži samému, nýbrž k tomu, k jehož podobě jsou dřevo a kříž udělány. Hle, prorok dokazuje, že on [Ježíš], je ‚El lo joshía‘, tedy Bůh, který nemůže spasit. ... Nespolehejte se na Jesum [Ježíše], protože je pouhým synem člověka a byl pověšen na kříž. Vždyť nedokázal pomoci ani sám sobě, jak by potom mohl zachránit a spasit jiné.“³⁹ – Mínil-li Krista, říkají Židé mj. „oběšený“, „prokletý“, „šílenec“, „syn děvky“ nebo „mrtvý pes“. Eisenmenger vypočítává 28 různých potupných výrazů, kterými je „obdařen“ Kristus v židovských náboženských spisech. Podobným způsobem je Židy označována i Kristova Matka, Nejsvětější Panna Maria. V jedné pasáži⁴⁰ je řeč o Ježíši, synovi „charja“. V překladu to znamená tolik jako „bahno, kal, lejno“! Nejčastěji však bývá Panna Maria nazývána „děvkou“,⁴¹ jako např. v Toledóth Jeschu, v traktátu Kál-la, v traktátu Schabbath atd. Opravdu se ani nechce uvěřit strašné skutečnosti, jak satanským způsobem jsou Nejsvětější jména vláčena špínou v židovských „náboženských“ traktátech!

Analogicky rouhavě a pomluvačně jsou také v židovských spisech označovány i křesťanům posvátné věci, jako chrámy, náboženské svátky, svátosti a posvěcené předměty. Tak např. kostel je tam nazýván příbytkem ohavnosti: Ženy (židovské), které mají na starosti děti, musí dávat pozor, aby se s nimi nedostaly mezi góje [= křesťany]. Jinak by mohly přijít k ‚toeba‘ [ohavnosti, chrámu], vejít dovnitř, a kdyby dítě spatřilo malby a obrazy, mohlo by je napadnout obrazy políbit a požadovat, aby je i příště navštívily. Takový návyk by u mladých vedl k tomu nejhoršímu.⁴² – Židé nazývají katolické domy Boží také „příbytkem pošetilosti“, „sídem modly“, „domem modloslužby“ a „hnídem ničemnosti“. Ponejvíce pak nazývají kostel „típhla“ (= bláznovství), jak ukazuje vyprávění, podle něhož bylo Turky, tehdejšími pány Jeruzaléma, dovoleno Židům vykonávat své modlitby do té doby, „než se vzmohla síla edomských [= křesťanů], kteří město dobyli na izmaelitech [= Turcích] a udělali si v něm ‚típhla‘ se svými obrazy a zakázali Židům, aby se tam modlili. Rovněž zřídili nesmírnou ohavnost na hrobě Ježíše, svého Boha.“⁴³ – Podobně hanlivými výrazy jsou označovány i oltáře, kostelní zvony a mešní roucha. Pro křesťní vodu jsou používána slova jako „výtok děvky“, „páchnoucí břěčka“ nebo „znečišťující voda“. Pro sv. přijímání mají Židé ve své náboženské literatuře výrazy např. „nečistý chléb“, „zapáchající bahno“, nebo dokonce i „hnůj“: „Edomitská [křesťanská] shromáždění nemají více víry, než jak je velké hořčičné semínko. Když totiž hanobí [= konsekrují] léchem megóal, tj. nečistý chléb, říkají ‚Hoc est enim corpus meum‘, což hebrejsky znamená: ani lébáddi guph wedám, tj.: Jsem

³⁸ Str. 24, num. 14; tamtéž, str. 528.

³⁹ *Nizzáchon*, str. 135-141; Eisenmenger, str. 536.

⁴⁰ *Nizzáchon*, str. 67; Eisenmenger, str. 540.

⁴¹ V přesném smyslu slova jde o výraz ještě vulgárnější; p. překl.

⁴² *Sépher hammáre*, Frankfurt 1677, kap. 18, str. 68, odst. 2; Eisenmenger, str. 156.

⁴³ *Majene Jeschúa*, str. 73, odst. 4; Eisenmenger, str. 160.

jenom tělo a krev.⁴⁴ – Stejně nepravdivě a opovržlivě se mluví i o křesťanských svátcích: „Svátek modloslužebníků se nazývá ‚ed‘.⁴⁵ – Hebrejské slovo „ed“ znamená tolik co „neštěstí“, „zkáza“, „zánik“. Křesťanskou neděli nazývají Židé „jom ed“: „Křesťan, podléhající bludům onoho muže [= Krista], který mu nařizuje považovat ‚jom ed‘, tedy den zkázy, za první den v týdnu.“⁴⁶ – Vánoční svátky, „dies natalis“ (= narozeniny) Ježíška, nazývají Židé „nital“ nebo „nittal“, protože se podle nich v tento den oslavuje „oběšený“ nebo „z cesty odklizený“! – S oporou o francouzské slovo „noel“ je vánoční svátek nazýván také „noal“, což je narážka na „pošetilost“. – Obrácený Žid Ernst Ferdinand Heß ve své knize „Židovská metla“⁴⁷ píše o reakcích Židů na vánoční svátky: „Jakmile vy Židé zaslechnete vyzváněť kostelní zvony, vyřknete vždy tato příšerná slova: Nyní se plazí mamser všemi moschódim, tj. teď musí ten ‚syn děvky‘ projít stokou a všemi nejskrytějšími místy. Takto tedy strašíte děti i domácí čeleď, takže se bojí tuto noc vyjít na nějaká odlehlá a skrytá místa.“⁴⁸ – Židé, kteří považují Krista za zatraceného na věky, o něm soudí, že musí navždy hnít v kalu a špíně! Dále pak mají pošetilé učení, podle něhož si mohou zatracenci v pekle vlastním studiem a modlitbami zajistit dočasnou úlevu od svého utrpení. Proto se také o vánocích, které nazývají „nital“, tj. svátek pověšeného, zdržují modliteb i studia Zákona. „Příčinou toho je jejich přesvědčení, že v onu vánoční noc prožívá Kristus pekelná muka, a oni mu nechtějí dopřát úlevy a potěchy. Tím vlastně nedělají zase nic jiného, než že proklínají, zlořečí a plivou na křesťany.“⁴⁹ – Na totéž naráží Johann Adrian, když píše: „Ve dnech Nanebevzetí Páně nestudujete Zákon, nýbrž předstíráte, že náš Pán Kristus musí pykat a za trest se vláčet nejhorsšími odpornostmi, kalem a výměšky, a není mu dopřáno klidu, ledaže by vás slyšel studovat Písmo. Protože mu však takového klidu nechcete dopřát, proto raději nestudujete.“⁵⁰ – Posmívají-li se Židé takovým způsobem samotnému Kristu, není vůbec divu, že titulují i křesťany těmi nejohavnějšími jmény. Nacházejí pro nás např. tato roztomilá jména „služebníci pověšence“, „psi“, „oslové“, „prasata“, „obludy“, „nečistí duchové“, „pomatenci“, „slepčí“, „bastardi“ a podobně. Pro všechna tato i další označení uvádí Eisenmenger početné a přesné doklady ze židovské náboženské literatury. Např. v knize Máase je zabitý křesťan na jednom místě označen za „péger mámser“ (= zdechlinu syna děvky), a na třech dalších místech pak jako „mamser“ (= bastard).⁵¹ – Ve svém „Jüdischen Deckmantel“ pak Dietrich Schwab dále píše: „Vidí-li Židé pohromadě skupinu křesťanů nebo jejich dětí, říkají: Pohleďte na tu ‚hárbe mamsérim‘, tj. na tu tlupu dětí děvky.“⁵² – Takovými a podobnými jmény dávají Židé křesťanům výraz svého opovržení. Jestliže mluví o tom, že s příchodem židovského mesiáše budou křesťané zničeni a

⁴⁴ *Nizzáchon*, str. 148; Eisenmenger, str. 190.

⁴⁵ *Tischbi des Elias*, str. 6, odst. 1; Eisenmenger, str. 199.

⁴⁶ *Rabbi Salomon Jarchi über Abóda sára*, str. 6, odst. 1; Eisenmenger, str. 199.

⁴⁷ V originále *Judengeißel*.

⁴⁸ Kapitola 4; Eisenmenger, str. 208.

⁴⁹ Dietrich Schwab, v: *Jüdischen Deckmantel*, kap. I; Eisenmenger, str. 208.

⁵⁰ Dietrich Schwab, v: *Send- und Warnungsschreiben*, str. 29; Eisenmenger, str. 208.

⁵¹ Kap. 178; Eisenmenger, str. 260.

⁵² Str. 65; Eisenmenger, str. 260.

vyhlazeni, nazývají nás Římány, Amálekiti, Ezauy nebo Edomity. – Rabín Salomon Jarchi napsal ve svém výkladu k Exodu 17, 16: „Zapřisáhl se svatý a věčný Bůh, že jeho jméno a trůn nebudou úplně dříve, než bude zcela vyhlazeno jméno Ezauovo.“⁵³ – A na jiném místě se tam říká: „Rabín Levi prohlásil jménem rabiho Chama z domu rabína Channína: Pokud trvá ve světě sémě Amálekovo, pak je tak říkajíc jméno [Boží] nenaplněné a trůn [Boží] neúplný. Jakmile však bude sémě Amálekovo vyhubeno, pak se stanou jméno i trůn úplnými.“⁵⁴ – Ve svém výkladu proroka Obadiji psal rabín Abarbanel o slovech „... aby byli všichni v zemi Ezau vyhlazeni zabitím“ takto: „Smyslem těchto slov je, že všichni, kdož se píší z hory Ezau a také jsou tak nazýváni, totiž křesťané, mají být vyhlazeni povražděním, tj. zadušení mocí, která na ně sestoupí, takže po příští válce už nezůstane naživu nikdo z Edomu, který zde ještě zbyl po válkách předcházejících.“⁵⁵

Je tedy zcela zřejmé, jakou *nesmiřitelnou nenávist chová ve svém učení židovské náboženství vůči křesťanům*. Židé navíc nejenže dávají na každém kroku najevo opovržení vůči křesťanské víře, ale co je ještě horší, usilují rovněž *všemi prostředky* o zničení veškerého křesťanského života tak, jak jim to dovoluje mesiánské mocenské postavení židovského národa.

⁵³ Eisenmenger, str. 234.

⁵⁴ *Pesikta rábbetha*, str. 19, odst. 4; Eisenmenger, str. 234.

⁵⁵ Str. 255, odst. 2; Eisenmenger, str. 235.

III. Zotročení

Pomsta Židovstva na křesťanech a nežidovských národech má být nejen útokem na životy a náboženství, nýbrž je rozšířena i na jejich hospodářské vztahy. V jedné židovské modlitbě se říká: „On [Bůh] povede jejich [Židů] boj a povstane, aby je ochraňoval. Znič tyto násilníky [křesťany]. Znič jejich těla a rozdrť jejich jazyky. Pokoř jejich domýšlivost a pošlapej ji. Jejich duch musí být sražen a *zúročen* pro nás.“⁵⁶ – Z toho jednoznačně vyplývá, že se Židé modlí k svému Bohu, aby nežidovské – a především křesťanské národy – upadaly pomocí úroků do stále většího zadlužení a otrocké závislosti. Seznámíme-li se na konci 20. století s všeobecným zadlužením států a jejich totální závislostí na finančních diktátorech Světové banky, pak máme před sebou jako na dlani *naprostou shodu židovské doktríny se skutečnými poměry*. Ve svém výkladu slov „Pohltníš každý lid, který ti vydá Hospodin, tvůj Bůh“ (Dt 7,16) rabi Bechai učí: „Naši rabíni blahé paměti to vykládají pro dobu, kdy budou [národy] vydány do tvé moci. Proto učíme, že oloupení gójů [Nežidů] je zatím zakázáno.“⁵⁷ Eisenmenger k tomu dodává: „Kdyby tedy měli už dnes Židé nad námi takovou moc, po jaké touží, jistě by nás o všechno oloupili. Zdržuje je od toho pouze jejich relativní slabost a obava z nebezpečí, které by jim z toho povstalo.“⁵⁸ – Tři sta let po Eisenmengerově výkladu se už vytvořilo naprosto nepřehledné židovské finanční impérium, u něhož jsou národy zadluženy a jejich pracující svou činností už nevytvářejí především národní důchod, nýbrž majetek, který z jejich vlasti odplývá internacionálními kanály na úhradu státních dluhů a dalších závazků. Národy, samotnými Židy považované za hostitelské (jak je velice výstižně označil přední sionista Theodor Herzl ve svých „Denících“), upadají následkem toho do stále větší závislosti na židovských financích. Bezpráví, které je tím na nežidovských národech pácháno, je však v dokonalém souzvuku s židovským učením, jako například v jednom talmudském traktátu, kde se říká: „Izraelitovi je dovoleno učinit bezpráví gójovi [Nežidovi], neboť je psáno: ‚Nezpůsobíš bezpráví svému bližnímu. Tím však není myšlen gój‘.“⁵⁹ – Vůči Nežidům tedy v židovském pojetí neexistuje žádné porušení práva, protože ten žádná práva nemá, jak ukazuje např. zákon, upravující zásadu navrácení ztracené věci: „Rozumí se, že se příkaz týká jen Žida, jenž něco ztratil; patří-li ale nalezená věc akumovi, tu nejen není povinnost ji vrátit, ale je přímo těžkým hříchem akumovi něco vrátit, neboť naši rabíni blahé paměti říkali: ‚... tak je to se vším, co ztratil tvůj bratr, ale ne s tím, co ztratil gój, neboť gój není součástí Boha, nýbrž součástí cizích božstev země, a tudíž to, co gój ztratí, je věc ztracená, která by se měla vrátit svému pánovi podle toho, že tato znamenitost nepřísluší ostatním národům Země, nýbrž pouze Izraelitům‘.“⁶⁰ – Podobně se mluví i na jiném místě: „Odkud máme prokázáno, že je dovoleno ponechat si věc, kterou ztratil gój? Je řečeno: ‚... stejně naložíš s každou ztracenou

⁵⁶ *Frankfurtský Selichóth*, str. 20, odst. 1 a 2; Eisenmenger, str. 116.

⁵⁷ Str. 198, odst. 1, „Parascha Ekeb“; Eisenmenger, str. 446.

⁵⁸ Eisenmenger, str. 446.

⁵⁹ „Sanhédrin“, str. 57, odst. 1, *Tesephóth*; Eisenmenger, str. 447.

⁶⁰ *Rabbi Bechai über Deut. 22,3*, str. 212, odst. 1, *Parascha Ki téze*; Eisenmenger, str. 450.

věcí svého bratra' (Dt 22,3). Svému bratrovi máš věc navrátit, ne však gójovi.⁶¹ – Podle židovského práva je tedy vyloučeno, aby mohl Nežid vznést vůči Židovi nějaký právní nárok. Všechny předpisy mosaického zjevení platí výhradně pro Židy, a co jde nad to, nemá žádnou právní závaznost! Totéž se týká i otázky lichvy. Tak kupř. David Kimchi ve svém komentáři k Žalmu 15,5 „... nepůjčuj na lichvářský úrok“ říká: „Zákon pouze zakazuje půjčovat peníze na úrok Izraelitovi, avšak s cizincem je to dovoleno, jak je (Dt 23,20) psáno: ‚Cizinci můžeš půjčovat na úrok‘.⁶² – Rabín Levi dokonce považuje lichvu za příkázání, které je nutno zachovávat: „Protože však on [cizinec, gój] holduje modlářství, zákon nám ukládá zatěžovat ho lichvou, neboť půjčujeme-li mu, všemožně mu škodíme, jak je nám uloženo. Proto se také nedopouštíme žádného bezpráví.“⁶³ – Totéž v podstatě potvrzuje rabín Mosche bar Majemon: „Zákonem č. 198 nám [Bůh] ukládá požadovat od góje úroky z lichvy a půjčit mu peníze teprve tehdy, kdy mu tím neprokážeme pomoc a užitek, nýbrž mu způsobíme škodu, a to dokonce i přes upozornění, že vůči Izraelitovi nic takového učinit nesmíme, neboť Bůh řekl: ‚Lenóchri taschíkh‘, což znamená ‚cizinci můžeš půjčovat na úrok‘, neboť ústní podání dokazuje, že jde o příkaz.“⁶⁴

Skutečnost, že využívání nežidovských národů je náboženským, metafyzickým a metahistorickým jevem, máme potvrzeno i od jiných autorů. August Rohling dokonce pojal i do svého úředního znaleckého posudku konstatování, že „Žid je svou náboženskou podstatou [Talmudem] oprávněn vykořisťovat všechny nežidovské národy ve svůj prospěch, fyzicky i morálně je ničit, narušovat a kazit jejich život, čest i majetek, a vystupovat proti nim násilně na veřejnosti i vskrytu, aby napomohl svému národu k pozemskému světovému panství. Pokud tak činí, následuje příkazy svého náboženství.“⁶⁵ – Jiný autor, který analyzoval vlastní národ a snad právě proto mohl sepsat své světoznámé dílo o „kapitálu“, byl Žid Karel Marx. Podle jeho vlastního názoru je židovský rituál kolem „zlatého telete“ spíše rasovou záležitostí než náboženskou otázkou. Marx napsal: „Nehledejme Židovo tajemství v jeho náboženství, ale hledejme naopak tajemství židovského náboženství ve skutečném Židovi.“⁶⁶ – Takové demonizování židovské rasy a tak trpká kritika může vyjít jen od toho, kdo sám byl – jako Marx – vychován v rasistickém náboženství. Křesťan by asi jen sotva zašel tak daleko v pátrání po zlu ve vlastní rase. Karel Marx však správně poukazuje na skutečnost, že židovské náboženství slouží výhradně vlastní rase. Píše: „Co je světskou základnou Židovstva? Praktická potřeba, zjištnost.“⁶⁷ – V zásadě tím Marx jen potvrzuje výpovědi talmudských spisů, vykládajících Zákon ve prospěch Židovstva a ke škodě ostatních národů. Právo a spravedlnost má a musí Žid očekávat výhradně od svých židovských bratří, zatímco Nežid jako modlář

⁶¹ „Bába kámma“, str. 113, odst. 2; Eisenmenger, str. 450.

⁶² Eisenmenger, str. 457.

⁶³ *Auslegung des Pentateuch*, str. 234, odst. 1, Parascha Téze; Eisenmenger, str. 458.

⁶⁴ „Sepher mizwóth“, str. 73, odst. 4, Mizwáth asé; Eisenmenger, str. 459.

⁶⁵ A. Rohling, *Meine Antworten an die Rabbiner...*, Praha 1883, str. 4.

⁶⁶ Marx/Engels, *Zur Judenfrage*, Studienausgabe, Bd. I, Frankfurt 1990, str. 57.

⁶⁷ Tamtéž, str. 57-59.

nemůže vznášet žádné právní nároky. *Zůstává tedy podle židovského učení zcela bezprávný a je mu přidělen status pouhého otroka.*

Tento stav právní nerovnosti se projevuje v nesčetných oborech činnosti, např. při uzavírání smluv a skládání přísahy a slibů. Obrácený Žid Friedrich Samuel Brentz napsal: „Rovněž ohledně jejich přísahy je dobré vědět, že Židé mají jednu zvláštní modlitbu, v níž si vzájemně dovolují křivě přísahat vůči gójům, tj. proti křesťanům, a tuto modlitbu říkají s mimořádnou zbožností.“⁶⁸ – Pokřtěný Žid Antonius Margarita ve své knize o židovské víře píše: „I kdyby Žid po celý rok nedodržel přísahy, sliby a závazky, tu mu to všechno promine rabín, všechno mu odpustí a zbaví ho rázem hříchů. K takovému rozhřešení mají Židé velkou zbožnou modlitbu Kol nidre, tj. ‚Všechny hříchy‘.“⁶⁹ Děje se tak proto, aby se ostatní mohli s těmito křivopřísežníky modlit. Rabín se za ně pomodlil a udělal z nich opět zbožné a čisté Židy.“⁷⁰

Není tedy nejmenších pochyb, že vůči ostatním národům jsou Židé v poměru právní nerovnosti a nejsou svědomím v žádném případě vázání povinností spravedlnosti vůči ostatním, pokud jde o hospodářské a finanční záležitosti. *Ziskuchtivost je jim předepsána vlastním náboženským myšlením!*

⁶⁸ *Jüdisch abgestreifter Schlangenbalg*, kap. III, str. 12; Eisenmenger, str. 409.

⁶⁹ Plné znění této modlitby je uvedeno v díle dr. S. Vásze *Bernský politický proces*; p. překl.

⁷⁰ Kap. V, str. 78; Eisenmenger, str. 408-409.

IV. Závěr 1

Po tomto krátkém nahlédnutí do talmudských spisů, zabírajících u Eisenmengera bezmála šest set stran, si můžeme udělat zatímní bilanci. Bernard Lambert O. P. mluví o znovusmíření Židů a pohanů jako o podstatné části Božího plánu, a tudíž také o vlastním obsahu ekumenického hnutí. Dále soudí, že tento plán není uskutečnitelný prostřednictvím misijní práce, protože to odporuje neodvolatelné vyvolenosti židovského národa. Když však uznává takové neodvolatelné vyvolení Židovstva, nezbytně tím také uznává židovské právo s jeho nerovnoprávností mezi Židy a pohany resp. křesťany. Již z toho důvodu je řeč o znovusmíření jen podvodem nejvyššího řádu. Smiřovací gesta přátelského objetí obou partnerů plně ospravedlňují podezření, že **pro jednoho z nich je to objetí smrtelné**. Obavy vyjádřil kardinál Ruffini, když prohlásil, že v takovém případě musí milovat nejen křesťané Židy, nýbrž i Židé křesťany. Je ovšem zcela a naprosto vyloučeno, že by se Židovstvo vzdalo svého učení vlastního prospěchu a začalo usilovat o všeobecnou spravedlnost. Proto si spíše zaslouží ocenění Žid, který podle pravdy řekl, že „judaismus a křesťanství jsou naprosto neslučitelné.“⁷¹ – Každé jiné konstatování je nepravdivé, a úmyslně či neúmyslně směřuje k usnutí bdělosti křesťanů. Probuzení z tohoto spánku bude strašlivé. Židovské právo je *dnes platné stejně jako dříve*, a jsou pro to stále nové a nové důkazy. Dennodenní střílení Palestinců izraelskou armádou i extrémně rasistický postoj židovských dětí vůči svým palestinským vrstevníkům, který byl masovými médii výjimečně prezentován i světové veřejnosti, dostatečně dokumentuje zákonitou neschopnost Židovstva vytvořit stav všeobecné spravedlnosti bez používání násilných prostředků. Masová vražda, kterou spáchal Žid Baruch Goldstein v únoru roku 1994 v jedné hebronské mešitě, kdy do modlicích se Arabů vystřelil několik zásobníků, je už jen jedním z nejsmutnějších dokumentů radikálnosti židovského náboženství vůči nežidovským národům. Také v tomto případě se bohužel nejednalo o čin duševně chorého jedince, který by následkem své nemoci nebyl schopen rozeznávat právo od bezpráví, nýbrž o vykonavatele rabínských zákonů. Zákon talmudských rabínů je časovanou bombou, která může v kterémkoli okamžiku vyvolat i ten nejstrašnější zločin. Snad postačí jeden příklad. Dne 21. 7. 1971 zveřejnily druhé největší izraelské noviny „Maariv“ zprávu polského Žida Wydry, kterému se r. 1941 tři židobolševičtí komisaři Sorochin, Suslov a Tichonov přiznali, že v lesích u Katyně zastřelili ranou do týla 4 200 polských důstojníků. Katyňský zločin byl dlouhá léta připisován za vinu Němcům; nyní máme tedy oficiální důkaz, že to tehdy znovu explodovala zmíněná časová bomba židovského náboženství. Jiný příklad, ukazující právní nerovnost ras ze židovského pohledu, doložil časopis „Arbeitsgemeinschaft Art. 1 GG“ v č. 9 (1992). Jedná se o zvláště závažný a opravdu nelidský případ, který je sám schopen znovu oživit středověké výtky na adresu Židů z otravování studní. Žid Bernard Berelson, v letech 1968-1974 prezident „Populations Council“, vyznamenaný „Cenou Marga-

⁷¹ Ario S. Hyams, *Toward a One-World Jewry*, New York 1980, str. 22.

ret Sangerové“⁷² přednesl ve svém referátu k otázce kontroly porodnosti následující návrh: „1. Masové používání účinných prostředků ke kontrole plodnosti prostřednictvím vlád, aby byla udržena porodnost na přijatelné úrovni: Pomocí tohoto prostředku má být podle potřeby omezena porodnost proti současnému stavu o 5-75 procent. Navrhovaný prostředek sice ještě není k dispozici, ale pro pokusné účely má být po 5 až 10 letech výzkumů a praktických zkoušek připraven. V městských aglomeracích se počítá s jeho aplikací v pitné vodě, a jinde s dalšími ‚vhodnými prostředky‘, kupř. jeho časově omezeným přidáváním do základních druhů potravin.“⁷³ – Tento ďábelský scénář má být ještě vhodně doplněn podporou a prosazováním nucené sterilizace, přidělováním „licencí na dítě“ a odejmutím sociálních dávek či dokonce nuceným potratem v případě tzv. *protizákonného* těhotenství. Toto odporné nové vydání sociální „rasové hygieny“, které částečně vychází z díla kabbalisty a syna zednáře Charlese Darwina „O původu druhů a přirozeném výběru aneb *zachovávání nejschopnějších ras* v boji o život“, není v zásadě ničím jiným, než nedostížným příkladem nábožensko-rasového šílenství a rasového boje. Jestliže tedy dnes někteří lidé – ať jsou to třeba pobloudilí a odpadlí katoličtí kněží – blábolí o znovusmíření mezi Židy a pohany, pak musí být katolíkům jasné, že všechny tyto povídačky jsou jen součástí široce zkoncipovaného podvodu, který se nazývá *ekumenismem*. Na pozadí rabínských zákonů se pak výpovědi nejvýznamnějších obhájců „Prohlášení o Židech“ na II. vatikánském koncilu (jmenovitě kardinála Bea) vyjmají přímo groteskně! Kardinál zdůvodňoval přijetí schématu o Židech těmito slovy: „Vyžaduje si toho bratrský svazek mezi křesťany a Židy, který je mnohem vřelejší a srdečnější, než společenství, zahrnující všechny lidi.“⁷⁴

Tento výrok dobře ukazuje, jakými povídačkami o míru je ohlupován katolický svět. A to jsme si zde uvedli pouze jeden z velmi mnoha!

⁷² Cenu uděluje „Planned Parenthood Federation of America“, sesterská organizace německé „PRO FAMILIA“.

⁷³ *Dokumente zu Abtreibung – Embryonenhandel – Gentechnik – Euthanasie*, ARGE ART. 1 GG, č. 9, 1992, str. 39.

⁷⁴ *Lexikon für Theologie und Kirche, Das Zweite Vatikanische Konzil, Dokumente und Kommentare*, (LThK), díl II, Freiburg i. Br., str. 427-428.

V. Náboženství

Během II. vatikánského koncilu bylo znovu a znovu vyzdvihováno těsné sepětí židovské a křesťanské víry. Základní studie o židovské otázce, vypracovaná k zahájení koncilu, zdůrazňovala očekávání Církve od svých dítek, „že neopomenou učinit nic, co by mohlo přispět ke stržení přehrady mezi nimi a Židy, která byla následkem mnohasetletých nedorozumění téměř nepřekročitelná, a že udělají všechno pro navázání *bratrských* vztahů se Židy a svým postojem jim takto ukážou skutečnou tvář Církve.“⁷⁵ – Žid P. Gregory Baum O. S. A. zastával snahu po ukázání „skutečné tváře Církve“ s úmyslem postavit hráz „antisemitismu“, tedy s myšlenkou na vlastní prospěch. Ve vyjádření svého stanoviska požadoval následující: „Při zpracování a výkladu průběhu bytí a podstaty Církve Kristovy by mělo být především jasně a srozumitelně podáno těsné sepětí mezi ní a starým Izraelem.“⁷⁶ – Svým přáním po sbratření a znovusmíření s izraelitským národem měl nejspíš na mysli „starý Izrael“, který odvrhl Krista a dodnes setrvává ve svém zaslepení. Co ze starého Izraele odpovídá Božímu příslibu, bylo i beztak uchováno a předáváno katolickou Církví. Zda existuje úzká spojitost mezi starým Izraelem, setrvávajícím ve své zatvrzelosti, a Izraelem novým, který se zdvihá v katolické Církvi, to necht' posoudí sám čtenář na základě několika pasáží talmudského zákoníku „Šulchan Aruchu“, které dále předkládám.

Ve třetím oddílu, který obsahuje předpisy o používání *záchodu*, se v paragrafu 3, čl. 1 uvádí: „Jde-li někdo ze záchodu, má odříkati toto požehnání: Budiž pochválen Nejctihodnější... atd. Dnes však už není vhodné tuto formuli vyslovovat.“⁷⁷ – V příslušné poznámce se dočítáme, že slovem „Nejctihodnější“ je míněn anděl, a že dnes nejsou Židé považováni za hodné toho, aby je stále doprovázel. V článku 3 se dále říká: „Jde-li člověk na záchod, tu necht' si odříkáva požehnání. Pak podráždí řiť hrudkou nebo dračkou [tj. štěpinkou dřeva], řiť se otevře a člověk se lépe vyprázdní. Necht' neobnažuje své tělo dřívě, pokud neusedne, protože by se vystavoval nebezpečí *uhranutí*.“⁷⁸ Článek 11 přikazuje: „Není dovoleno očišťovat se hliněným stěpem pro nebezpečí *uhranutí*; stejně tak není dovoleno užívat k tomu účelu suchou trávu, protože ten, kdo by takových předmětů používal, oslabil by si řitní svěrač.“⁷⁹ – O několik stránek dále nacházíme v paragrafu 43 židovského zákoníku „Šulchan Aruchu“ vysvětlení o „zacházení s modlicími řemínky na záchodě“. – V článku 1 se říká: „Je zakázáno jít se vymočit na záchod, který je používán jen k tomu účelu, s modlicími řemínky na hlavě, protože je obava, že by bylo nezbytné vykonat i velkou potřebu. Jestliže však člověk drží modlicí řemínky v ruce, pak je dovoleno se vymočit na záchodě, který je používán jen k tomuto účelu. ... Je však dovoleno vymočit se na záchodě, který je za tím účelem používán jen příležitostně, i s modlicími řemínky na hlavě. Jestliže však člověk drží modlicí řemínky v

⁷⁵ LThK, tamtéž, str. 413.

⁷⁶ LThK, tamtéž, str. 414.

⁷⁷ *Sulchan Arukh*, übers. von J. de Pavly, Basel 1888, str. 46-47.

⁷⁸ Tamtéž, str. 47.

⁷⁹ Tamtéž, str. 49.

ruce, pak je zakázáno močit ve stoje, protože kapky moči, které padají na nohy, by bylo nutno otírat. Proto je třeba modlicí řemínky odložit ve vzdálenosti čtyř loket od záchodu a předat je někomu jinému“... Článek 6: „Má-li kdo na sobě modlicí řemínky a pocítí potřebu jít na záchod, ale je už noc nebo se stmívá, takže by mu po návratu ze záchodu již nezbyval čas k opětovnému nasazení modlicích řemínků, pak nechť nedává řemínky do svého oděvu, ani kdyby se chtěl jen vymočít na záchodě, který je používán výhradně k tomuto účelu, nýbrž udělá to takto: odloží modlicí řemínky do držáku o šířce dlaně nebo do nádoby, která není určena k uchovávání modlicích řemínků, jež v tomto případě nemusí mít šířku dlaně, nádobu vezme do ruky a takto vejde na záchod“... Článek 8: „Zapomene-li kdo, že má na hlavě modlicí řemínky a začne vykonávat velkou potřebu, pak nechť na ně položí ruku, a jakmile pomine první nutkání, ať vyjde ven, odloží modlicí řemínky a znovu se vrátí na záchod.“⁸⁰

Opravdu neobvyklé zaujetí fekáliemi pokračuje v paragrafu 76 námětem o „nezbytné opatrnosti, aby nebyly recitovány přednášky a výklady tam, kde se nachází kal nebo lejno. V článku 2 se píše: „Jestliže se v jamce nachází nečistota, pak na ni položíme své sandály a recitujeme výklad, neboť tímto postupem je nečistota považována za zastřenou, její pach recitátora neruší, a proto je to dovoleno. Je však třeba dbát, aby se sandály nečistoty nedotýkaly... Článek 4: „Má-li kdo nečistotu na těle, která je přikryta oděvem a není cítit zápach, pak někteří dovolují recitovat výklady“... Článek 5: Nachází-li se však nečistota na řiti, pak i když je místo zakryto, je podle názoru všech zakázáno recitovat, byť i je nečistota neviditelná, když dotyčný stojí, a je vidět, jen když usedne“... Článek 6: „Pokud není nečistoty mnoho, lze ji odstranit tím, že se na ni plivne a pak je možné recitovat výklady. Slina však musí být hustá. Takové odstranění nečistoty ale působí pouze chvíli; nerecituje-li dotyčný, dokud je slina vlhká, pak nečistota není považována za odstraněnou.“ Článek 7: „V případě pochybností, zda se v domě nachází nečistota, pak je dovoleno recitovat, protože lze mít za to, že nečistota v domě není. V případě pochybností, zda se na hnojišti nachází nečistota, je recitování zakázáno, protože lze mít za to, že na hnojišti se nečistota může nacházet. V případě, kdy jsou pochybnosti, zda se na místě nachází moč, je recitování dovoleno, i když je to na hromadě hnoje pravděpodobné, neboť Písmo nezakazuje recitovat tam, kde se nachází moč, nýbrž je to zakázáno pouze v případě proudící moči; pokud však už moč dopadla na zem, je podle rozhodnutí rabínů zakázáno recitovat v blízkosti močícího, čímž neplatí rabínská nařízení pro ostatní případy.“⁸¹ – Podobně se pak pokračuje i na dalších stránkách, protože paragraf 77 pojednává o „zákazu recitovat výklady na místě, kde se nachází moč“, paragraf 78 „o těch, kteří během recitace pocítí potřebu vymočít se“, paragraf 79 „o těch, kdož během recitace zpozorují nečistotu“, paragraf 80 „o těch, kteří nedokáží udržet větry“, paragraf 81 „o recitování v blízkosti nečistoty, způsobené dítětem“, paragraf 82 „o recitování v blízkosti zaschlé nečistoty“, paragraf 83 „o recitování výkladů v blízkosti záchodu“, paragraf 92 „o těch, kdož musí vykonat svoji potřebu a dále o mytí rukou a ostatních přípravách, které jsou

⁸⁰ Tamtéž, str. 206-209.

⁸¹ Tamtéž, str. 321-323.

nezbytné k vykonání modlitby“, paragraf 97 „o zákazu říhání a zívání během modlitby“, paragraf 103 „o tom, kdo by během modlitby vypouštěl větry nebo kašlal“. – V tomto posledním paragrafu znějí první dva články takto: „Jestliže by kdo během modlitby vypustil ze sebe větry, potom nechť ustane v modlení, než zmizí ošklivý zápach, a pak může pokračovat v modlitbě. ... Jestliže někdo pocítí potřebu vypustit větry a má následkem toho bolesti, a nemůže nutkání zadržet, nechť odstoupí dozadu na vzdálenost čtyř loktů, vypustí větry, ustane s modlitbou do té doby, než zápach zase pomine, a řekne: ‚Budiž pochválen ten, který moudře stvořil člověka a obdařil ho otvory; Tobě je známa bída a ubohost našeho bytí, bídou a ubohostí jsme zaživa, červi a prach po smrti‘, načež se zase vrátí na své místo a pokračuje v modlitbě tam, kde ji přerušil.“⁸²

Kdo si přečte tyto zákonné židovské předpisy, položí si možná otázku, zda mu autor této knihy o „ekumenickém podvodu“ nevěší, jak se říká, bulíky na nos. Hned prokáži, že tomu tak v žádném případě není. Jedná se skutečně o regulérní předpisy židovského zákona, a jako důkaz toho, že v Židovstvu nacházejí odezvu, budiž zde citován znovu Karel Marx, který napsal: „Židovský monoteismus je tedy ve skutečnosti polyteismem mnoha potřeb, polyteismem, který i ze *záchodu* dělá předmět božího zákonodárství.“⁸³ – Marx chtěl těmito slovy vyjádřit materializaci víry, která se snaží rozdělit všechny životní projevy na čisté a nečisté. Pro něj je židovství čistě materialistickým náboženstvím: „Bůh Židů se zesvětštil, stal se pozemským Bohem.“⁸⁴ – S odkazem na nesčetné povídky a rozpory Talmudu pak Eisenmenger konstatuje: „Ačkoliv taková vyprávění nejsou jistě některým Židům k mysli, přesto se jim pod ztrátou spásy nesmí vysmívat. V knize Ir gibbórim se píše: ‚Každý posměváček přijde do pekla‘. A dále: ‚Když zde občas narazíme na cosi, co nám [naši mudrci] řekli a náš rozum to není schopen pochopit, protože tyto věci jsou *proti* rozumu a přírodě, prohlašují naši rabíni blahé paměti, že každý, kdo by se jim vysmíval, bude potrestán tím, že se dostane do pekla.“⁸⁵ – Tím i sami Židé přiznávají, že mnohé v jejich učení je nepřírozené a postavené proti rozumu.

Zákoníky Židů svého času neztratil nikdo menší než Bohočlověk Ježíš Kristus. Vytýkal jim, že cedí komára a polykají velblouda.⁸⁶ Proto je přirovnal ke slepým vůdcům, kteří nedokáží rozlišovat mezi podstatným a nepodstatným. Protože neporozuměli pravému smyslu svatých knih, řekl jim: Království Boží bude odňato od vás a dáno lidu, který bude přinášet plody jeho.⁸⁷ – Rovněž sv. Pavel upozornil na „báje“, které se již mezi Židy rozšířily: „Neboť jest mnoho i neposlušníků, tlachalů a podvodníků, zvláště takových, kteří jsou z *obřízky*... Proto je kárej přísně, aby byli zdraví ve víře, nezabývajíce se *židovskými* bájemi a příkazy lidí, kteří se odvracejí od pravdy.“⁸⁸ – Jak jsme viděli, na těchto bajkách se dodnes nic nezměnilo.

⁸² Tamtéž, str. 394-395.

⁸³ *Zur Judenfrage*, Studienausgabe, str. 59.

⁸⁴ Tamtéž.

⁸⁵ Str. 37, odst. 3, č. 71; Eisenmenger, str. 80.

⁸⁶ *Evangelium sv. Matouše*, 23,24.

⁸⁷ *Evangelium sv. Matouše*, 21,43.

⁸⁸ *List sv. Pavla Titovi*, 1,10-15.

VI. Závěr 2

Klade se přirozená otázka, jaký účinek má náboženství, jehož některé zákony jsou proti rozumu i přírodě a zabývají se fekálními problémy (sám Kristus se podle nich musí brodit v ohavném kalu), a které překypuje pověrami a strachem z nečistých duchů? Je samozřejmé, že vede k nenávisti vůči zákonu a podněcuje k jeho překračování; je přímo popřením a ničením zákona.

Všechny výše citované příklady ze Šulchan Aruchu dávají jenom matný obraz o pověřivosti, která mezi Židy vládne. Eisenmenger uvádí jednu pasáž z talmudského traktátu, kde se říká, že „čert, zdržující se na záchodě, provází lidi, kteří odtud vycházejí: Když někdo přichází ze záchodu, nemá uléhat vedle své ženy, nýbrž vyčkat po dobu, za jakou se ujde půl míle, protože ho čert ze záchodu provází. Kdo tak neučiní, zplodí děti nemocné padoucníci.“⁸⁹ – Talmudské spisy jsou přeplněné podobně pověřivými historkami. Jiný druh židovské pověřivosti už ovšem tak anekdoticky nezní. Od samého středověku až po dvacáté století bylo mnohokrát potvrzeno, že Židé použili křesťanskou krev ke svým pověřivým účelům. Ve věci zavraždění chlapce Bedřicha z Döry r. 1494 v uherském městě Trnavě potvrdil jeden starý rabín, že podle starožidovské tradice je křesťanská krev při rituální obřizce velmi prospěšná proti vykrvácení a slouží i k urychlenému hojení. Dále se křesťanská krev používá při některých ženských nemocech na zastavení nadměrného krvácení, a stejně tak při porodu, neboť se věří, že nic tak nenapomáhá zdárnému průběhu porodu jako požití několika kapek křesťanské krve. Rabín pak ještě prohlásil: „Podle starého a v tajnosti drženého náboženského příkazu byla každoročně vylosována jedna židovská obec, které tím připadl úkol usmrtit jednoho křesťana a obětovat jeho krev Jehovovi. Letos pak padl los na židovskou obec v Trnavě.“⁹⁰ – V literatuře jsou tyto zločiny nazývány „rituální vraždou“, protože se jedná o čin, spáchaný z náboženských pohnutek. Ve spisech endingerského hrdelního procesu z roku 1470 se nachází záznam o pověřivém užívání křesťanské krve k židovské obřizce. Zde je část výpovědi pforzheimského Žida Lea v původním dobovém znění: „Leo, ... žid z Pforzheimu... propověděl sám z dobré vůle své a bez nátiskův všech, že byl před 18 nebo 20 roky u svého otce, kde viděl malý kalich rudý. Otce se optav, co že to medle jest, ten odvětil, že neví-li, tedy je to krev křesťana, která židům potřebná jest k obřizce.“⁹¹ – Že je křesťanská krev používána pro obřizku, potvrdili ve své výpovědi i další Židé, kteří se podíleli na vraždě. V jedné brožuře, vydané roku 1783 v Uhrách, zaznamenal ze židovství na křesťanství obrácený lékař Paul Medicei následující způsoby užívání krve křesťanů: 1. k ulehčení porodních bolestí; 2. jako přísady do některých pokrmů; 3. k léčení ženských nemocí.⁹² – Rabín Samuel, dobře obeznámený v židovských věroučných mystériích a mimo to spoluúčastný na vraždě malého Šimona z Tridentu r. 1475, se vyjádřil k právě cito-

⁸⁹ Str. 70, odst. 1; Eisenmenger, str. 590.

⁹⁰ Géza von Ónody (říšský poslanec), *Tisza-Eszlár*, Budapešť 1883, str. 82.

⁹¹ *Zeitschrift für die Geschichte des Oberrheins*, N.F., Bd. II, Freiburg i. Br. 1887, str. 319-320.

⁹² Ónody, str. 114.

vanému bodu 2 takto: „Před mnoha lety se v Babylonu radilo shromáždění moudrých Židů a došlo k přesvědčení, že krev křesťanských dětí je velice užitečná pro dítě Izraele. Křesťanské dítě musí být zabito stejným způsobem, jako Ježíš, kterého křesťané uctívají za Boha. Nejlépe je, není-li poražené [originální výraz!] dítě starší sedmi let. Křesťanská dívka je vhodná k oběti tehdy, je-li ještě pannou.“ – Rabín Samuel dále uvedl, že „postačí, přidá-li se do velikonočního chleba několik kapek křesťanské krve. Požívání křesťanské krve se provádí následovně: o Velikonocích usedne hlava rodiny za stůl s připravenou slavnostní večeří, pozdvihne pohár s vínem a přimísí do něho něco křesťanské krve. Před každým členem rodiny stojí rovněž pohár s vínem. Na míse leží tři velikonoční chleby s příměsí krve křesťanů. Hlava rodiny namočí konečky prstů ve svém poháru vína s krví, postříká slavnostní stůl a vypočítává při tom deset ran, které Hospodin seslal na Egyptany, když nechtěli propustit Izraelity ze zajetí. Při tom říká: ‚Prosíme Boha, aby tytéž rány seslal i na všechny nepřátele židovské víry‘. – Poté proklíná křesťany, láme chléb, první díl vezme pro sebe, a po kousku podává i každému členu své rodiny. Rovněž tak se napije jako první z poháru vína, po něm pijí i ostatní, a teprve pak začíná hostina. Totéž se opakuje i druhý den. Křesťanské dítě může být sice k tomuto účelu zabito v kterýkoli čas, avšak Bohu je nejpříjemnější, stane-li se tak krátce před Velikonocemi.“⁹³ – Podobné vývody také později uveřejnil r. 1803 ke křesťanství obrácený bývalý vrchní rabín dr. Theophil Monaco. Podle něho tajemství krvavé oběti nezná každý Žid, nýbrž výhradě rabíni, učenci a mudrci, zvaní „chassidim“. Vraždy křesťanů mají dvě základní pohnutky: Nenávist vůči křesťanství a pověřivost. Křesťanskou krev přidávají Židé do některých pokrmů především o Velikonocích a svátku Purim. Bývalý vrchní rabín o těchto židovských obyčejích vyprávěl na základě osobních znalostí, kdy se jich osobně účastnil po třicet let spolu se svým otcem.

Přestože tyto věci skutečně znějí sotva uvěřitelně, jde o autentické výroky z úst samotných Židů, a nelze je tedy označovat za „obvyklé pomlouvání“. V případě zhruba čtyř set známých vražd, spáchaných Židy z náboženských důvodů a nazývaných proto obvykle „rituálními vraždami“ (přičemž jejich skutečný počet je mnohem vyšší), existuje až příliš mnoho věcných důkazů, shod a příslušných motivů, než aby bylo možné mluvit o nějaké náhodě nebo zlomyslném podsouvání viny.

Z pověřivosti používají Židé křesťanskou krev ve způsobu svátosti. Přidávání krve do chleba a vína o Velikonocích upomíná na reálnou přítomnost Kristovy krve v podobě chleba a vína během sv. mše. Je tedy zcela logický závěr, že se Židé tímto způsobem opičí a vysmívají křesťanským svátostem přesně tak, jako se talmudské spisy vysmívají světcům, kostelům, svátostem i křesťanským svátkům, a nazývají je posměšnými a opovržlivými jmény. Zabíjení křesťanů, k němuž Talmud na svých *nesčetných místech vyzývá a podněcuje*, je v případě rituálních vražd pácháno *ze stejných pohnutek* jako v Talmudu, totiž *z neukojitelné nenávisti vůči křesťanství*. Tento ústřední motiv se zvláště zřetelně projevil v případě únosu chlapce v městečku Orkut (uherský komitát Sáros), který 19. 6. 1764 zmizel a jeho tělo beze

⁹³ Ónody, str. 91-92.

stop krve bylo nalezeno o šest dní později v blízkém lese. Na prsou a bocích oběti byla nožem vyřezána hebrejská slova „Je jen jediný Bůh, proto musí být další zničen!“ K vraždě se přiznali tři Židé.⁹⁴ – Motivы takového činu lze snadno a spolehlivě odvodit z Talmudu. Německý spisovatel J. A. Eisenmenger, jehož vývody o Talmudu až dodnes nikdo nedokázal vyvrátit, nepochybuje o tom, že Židé z náboženských důvodů usilují křesťanům o život, a pro své tvrzení uvedl tolik důkazů, že je nelze odbýt nebo zalhat. Přestože v židovských spisech nenašel žádné výslovné potvrzení o prospěšnosti používání křesťanské krve, soudil: „Protože tak mnoho statečných spisovatelů uvedlo, že Židé užívají křesťanskou krev, což také prokázali na početných příkladech, a protože k vraždám křesťanských dětí dochází nejčastěji o Velikonocích, můžeme mít právem za to, že nejde pouze o nepravdy.“⁹⁵ – Ve svém díle „Mesianismus, mysticismus a magie“ potvrzuje Stephan Sharot užívání magických praktik v židovském náboženství: „Vzývání Božího jména i jmen andělů a démonů je tedy v židovském národním náboženství velice oblíbené. Některá jména jsou převzata z Bible a Talmudu, mnohá další z mystické literatury, a ostatní byla vytvořena pozměňováním a přesouváním písmen. Talmud dovoluje používání svatých jmen, pokud jde o vzývání nadpřirozena a uznání svrchovanosti Boží, ale masy k těmto praktikám spíše inklinují za účelem manipulace s nadpřirozenem k ovládnutí pozemských událostí. ... Jeden židovský spis vypočítává sedmdesát jmen archanděla Metatrona a u každého z nich hned uvádí jeho speciální použití. Židé tedy považují jméno Boží za prostředek, který lidem propůjčuje moc měnit Boží svět podle svých přání.“⁹⁶ Údajný „archanděl Metatron“, jehož jméno neznáme ani z mosaického, ani z křesťanského Zjevení, bezpochyby patří k démonům, což jen znovu dokazuje, že používání jeho sedmdesáti jmen není ničím jiným, než magicou invokací (vzýváním). Sharot pak pokračuje: „Nesčetné předměty, formule a jednání jsou považovány za ochranu proti zlu. Typický amulet začíná invokací ‚ve jménu...‘, poté následuje jméno Boží a příslušných andělů, je doporučen vhodný verš z Bible a končí se obvykle jménem osoby, kterou má chránit. Za amulet byly používány nejrůznější předměty, jako např. srst černého osla, popel ze zadní části kohouta nebo hadí hlava. ... Narození dítěte nebo nemoc byly významnými předměty zájmu lidového náboženství. ... Amulety sloužily k ochraně zdraví či podpoře plodnosti, a verše Bible napomáhaly léčení nemocí a zranění. ... Nejrůznější nápoje lásky pak pomáhaly v milostných a manželských problémech. Obzvláštní moc byla připisována zvířecím hlavám, vnitřnostem, očím, jazykům, zubům i dalším částem těla. Postačí zde jediný příklad za všechny: ‚Vezmi jazyk žáby a polož jej spící ženě pod ňadra, aby ti odpověděla na všechny tvé otázky‘.“⁹⁷ – Jak Sharon správně poznamenává, je židovská magie ve značné míře synkretická, tzn. že byla převzata od jiných národů, avšak hluboce zasahuje i do Židy tolik uznávaných disciplín „Talmudu“ a „Kabbalah“, čímž dokazuje, jak mocně je toto „náboženství“ prostoupeno pověrami. Kde hraje důležitou roli magie, vystupuje ve formě tzv. bílé i černé. Přestože Joshua Trachtenberg tvrdí, že židovská magie je v prvním plánu magií

⁹⁴ Ónody, str. 108-109.

⁹⁵ Eisenmenger, str. 377.

⁹⁶ S. Sharot, *Messianism, Mysticism, and Magic*, Chapel Hill 1982, str. 42.

⁹⁷ Tamtéž, str. 43.

bílou, protože „implicitně důvěřuje dobrým mocnostem, andělům a mnohostranným personifikovaným Božím vlastnostem, které jsou vzývány pomocí komplikované techniky záměny a kombinování hebrejských písmen“, přesto hned dodává, že „v některých vzácnějších případech se skutečně vyskytují i démoni jako prostředníci židovských mágů“, což znamená, že i černá magie je předmětem židovské mystiky.⁹⁸ – Kde je však domovem černá magie, nemůže být ani výskyt lidských obětí a „rituálních vražd“ ničím zvlášť překvapivým, protože právě lidské oběti jsou podstatnou součástí černé magie, což nemůže popřít nikdo, kdo je s touto disciplínou obeznámen.

Po této krátké odbočce do židovské ortodoxní praxe minulosti si už můžeme dovolit vynést úsudek o koncilních konstruktérech Beovi, Baumovi a Österreicherovi, kteří slátali koncilní prohlášení schématu o Židech a tvrdili, že existuje *blízká příbuznost* (!! obojího Izraele, tedy židovstva a křesťanstva).

Žádný katolík, mající svou víru za jedinou pravou a Boží, nemůže označit náboženství, pronásledující s takovou nenávistí jeho Boha, za nic jiného než za satansky monstrózní shluk pověr! Srovnáme-li vyhrožování a projevy opovržení jak vůči křesťanům, tak svatému jménu Kristovu, jež jsou obsažené v Talmudu, s tím, jak totéž svaté jméno pitvoří démoni při exorcismu, pak sotva najdeme nějaký rozdíl. Spojení náboženských projevů s tělesným vyměšováním (Šulchan Aruch!), existence rituálních vražd a všeobecně známá temná stránka židovské kabbaly, to vše připouští pouze jediný závěr, že se totiž za neobráceným „starým Izraelem“ pošklebuje vrah od prvopočátku, Satan. Sám Ježíš Kristus, Židy odvržený Spasitel, opáčil židovským farizejům a zákoníkům: „Hadi, plémě zmijí, kterak utečete před soudem pekelným?“⁹⁹ – Rozumí se, že tato slova nebyla žádným spíláním, nýbrž soudem nad vůdci židovského národa, jejichž učení jako „výchova“ svádělo lid k démonismu. Kristus proto osobně vytýčil nepřekročitelnou dělicí čáru mezi falešným židovským učením a svou jasně zářící pravdou. *Proto jsou všechny pokusy o odstranění tohoto dělítko nehorázným podvodem*, a stejně tak i pokrytecké řeči o *upřímném svazku*, jako by byl Kristus slučitelný s Luciferem! Pravověrní křesťané se s Židy nikdy nemohou sejít na společné platformě, pokud se Židé budou i nadále obracet ke svému „mesiáši“.

⁹⁸ J. Trachtenberg, *The Devil and the Jews*, London 1945, str. 59.

⁹⁹ *Evangelium sv. Matouše*, 23,33.

VII. Jednota lidstva

Bernard Lambert O. P. tvrdil, že poměr Židů k Nežidům, pohanům nebo křesťanům není mimoekumenický, nýbrž že právě znovusmíření obou částí je hlavní úlohou ekumenismu. Jak je dokumentárně doloženo,¹⁰⁰ má ekumenické hnutí za úlohu přivést lidstvo k jednotě. Podívejme se ale nyní, co znamená hledisko „One World“ a „jednota lidstva“ na pozadí znovusmíření mezi Židy a pohany, resp. křesťany.

Z židovsko-talmudských spisů víme dobře, jaké postavení Židé ostatním národům přiznávají; nejsou pro ně lidmi, nýbrž pouhými zvířaty. V knize Zerór hammór jsou slova proroka Ezechiela (34,31) vykládána takto: „Vy [Izraelité] budete nazýváni lidmi, národy světa však nebudou mítí jméno člověka.“¹⁰¹ – Podobně je také psáno v knize Emek hammélekh: „Vy budete nazýváni lidmi, ne však národy světa, ačkoliv podle těla a špatnosti pocházejí od prvního člověka, který pro sebe a své jméno přijal nečistotu od hada, až na nás [Bůh] k naší potěše vylil výšiny svého ducha. Ostatní národy však nemají žádný podíl na duši prvního člověka, kterou v sobě obsahují duše všech Izraelitů.“¹⁰² – *Touto jedinečnou dialektikou jsou všichni lidé rozděleni na čisté a nečisté, na nadlidi a podlidi.* Člověkem ve vlastním smyslu je pouze Žid. Říká to jasně spis Jalkut Rubéni: „Kdo není obřezán a neslaví šábes, nebude nazýván člověkem.“¹⁰³ – Především však křesťané nebudou považováni za lidi, jak se lze dočíst v Sepher gilgulím: „Modláři nebudou zváni lidmi, to znamená, že pocházejí z oné špatné části, která byla přimíšena k prvnímu člověku.“¹⁰⁴ – Svůj vlastní původ odvozují Židé od praotce Adama, který duši obdržel od Boha neporušenou, zatímco původ Nežidů odvozují od Adama *po* jeho hříšném pádu. *Za člověka v pravém smyslu tedy považuje Žid pouze sebe.* Jak už jsme si řekli, zachází ve své domyšlivosti tak daleko, že ostatní národy počítá mezi pouhý dobytek. Rabín Simeon ben Jochai vykládá slova proroka Ezechiela (34,31) „Vy lidé budete mými ovcemi, které já pasu“ těmito slovy: „Vy budete zváni lidmi, národy světa však nebudou nazývány lidmi, nýbrž dobytkem.“¹⁰⁵ – O slovech Genesis (1,26) „učiňme člověka“ stojí v knize Jalkut Rubéni: „Modláři [= křesťané, Nežidé] budou zváni dobytkem, jmenují se však také adám [člověk] skrze pospolitost slova [adám]. Stejně jako jsou hovada, zvířata a ptáci mezi sebou dělena a nazývána hovady čistými a nečistými, je tedy tomu tak i s ‚adámem‘ [= člověkem, lidmi]. I oni budou nazýváni jménem lidského druhu, jenže jeden člověkem čistým, další člověkem nečistým... Protože je věc takto zařízena, jste povinni dělat rozdíl [mezi sebou a ostatními národy], jak je psáno (Leviticus 20,25): Proto rozlišujte mezi čistými a nečistými zvířaty.“¹⁰⁶ – Židé jsou vybízeni, aby dělali rozdíl mezi židovským národem a národy nežidovskými stejně, jako dělají rozdíl mezi čistými

¹⁰⁰ H. Friedlmayer, *Die Irrlehren im neuen Weltkatechismus*, Durach 1994, kap. I.

¹⁰¹ „Parascha Bereschith“, str. 2, odst. 4; Eisenmenger, str. 295.

¹⁰² Str. 67, odst. 4; Eisenmenger, str. 295.

¹⁰³ „Parascha Lech lechá“, str. 39, odst. 2; Eisenmenger, str. 295.

¹⁰⁴ Str. 1, odst. 3; Eisenmenger, str. 298.

¹⁰⁵ „Bába mezía“, str. 114, odst. 2; Eisenmenger, str. 298.

¹⁰⁶ Str. 9, odst. 4; Eisenmenger, str. 298-299.

a nečistými zvířaty. Ve společenské vědě se tomu říká vytvoření dvoutřídní společnosti, v níž Židovstvu připadá postavení pánů, Nežidům úděl služebníků, resp. otroků. V knize Jalkut Rubení stojí i následující věta: „Izraelité budou zváni lidmi, protože jejich duše pochází od nejvyššího člověka, avšak modláři, jejichž duše má svůj původ od nečistého ducha, budou nazýváni vepři. Protože je tomu tak, jest rovněž i tělo modláře tělem a duší vepře.“¹⁰⁷ – Křesťané a Nežidé jsou stavěni na roveň nečistým zvířatům. Také Friedrich Samuel Brentz potvrzuje, že Židé vždy dělají rozdíl mezi sebou a Nežidy: „Mluví-li Žid o jiném Židovi a jmenuje-li vzápětí nějakého křesťana, pak říká: ‚le-hábdil ben táme letáhor‘, což znamená ‚je rozdíl mezi čistým a nečistým‘. *Tím nečistým myslí křesťana, čistým Žida.*“¹⁰⁸ – Kvůli tomuto domnělému rozdílu proto Židé říkají: „Blahořečen budiž Hospodine, náš Pane, králi světa, že děláš rozdíl mezi svatým a nesvatým, mezi světlem a tmou, mezi Izraelem a národy, mezi sedmým dnem a šesti dny všedními. Udělal jsi rozdíl mezi posvátností šábesu a posvátností svátečního dne, a posvětil jsi sedmý den před šesti dny pracovními. Ty jsi ve své vznešenosti oddělil a posvětil svůj lid Izrael.“¹⁰⁹ – Židovský národ se udržuje tím, že je od ostatních oddělen. *Podle jeho učení existuje podstatný, a sice rasově daný rozdíl mezi Židy a Nežidy. Už při narození dostane každý, kdo je židovského původu, čistou duši a může se už napříště počítat k ‚čistým‘ lidem!*

Fakt, že Židovstvo na sebe pohlíží jako na vlastní, původní lidstvo, a trvale se drží v odloučení od ostatních národů, je sám o sobě nejpřesvědčivějším důkazem jeho radikálně rasistického stanoviska, *jaké nenajdeme u žádného jiného národa!* Společenská teorie je tedy v židovském smyslu vždy teorií dvoutřídní společnosti, a tento poznatek nás vede k poslednímu závěru.

¹⁰⁷ Str. 10, odst. 2; Eisenmenger, str. 299.

¹⁰⁸ *Jüdisch abgestreifter Schlangenbalg*, str. 20; Eisenmenger, str. 307.

¹⁰⁹ Eisenmenger, str. 307.

VIII. Závěr 3

Je tedy na základě všech těchto poznatků znovusmíření mezi Židy a křesťany resp. pohany vůbec myslitelné? Opravdu asi jen sotva. Židovská ideologie rasového vyvolení nepřipouští naději, že by mohlo být překonáno toto rozštěpení, o němž Bernard Lambert O. P. říká, že je stěžejní rozlukou lidského rodu. Je tedy opět *obrovským podvodem* nechávat lidi věřit, že dialog se Židovstvem může přivodit „jednotu lidstva“ a „říši míru“. Tento podvod je o to nebezpečnějším uspáváním bdělosti křesťanů, kteří zapomínají, že *především oni sami jako křesťané na sobě pocítí pomstu židovského národa přesně v okamžiku nástupu mesiánské éry, kdy se Židé otevřeně dostanou k celosvětové moci*. Uchopení světové moci je podmíněno opětovným nalezením jednoty Židovstva, dosud rozptýleného mezi národy. *Podle zásady vlastního prospěchu rozumí představitelé judaismu pod pojmem „jednoty lidstva“ pouze jednotu Izraele*, jak nám to vysvětlil Žid Moses Heß: „Jestliže sledujeme nedpředpojatým duchem dějinný plán, jak je nám předkládán v posvátných knihách Izraelitů, pak v nich rozpoznáváme nejen jednotu lidského pokolení, nýbrž i samu podstatu veškerého kosmického, organického a sociálního bytí. Posvátné knihy našeho národa předpokládají jednotu Boží vzdor rozmanitosti světa a jednotu lidstva navzdory rozdílnosti lidských ras právě proto, že celý plán příběhu světa vyvstával před duchem židovského národa od počátku svých vlastních dějin.“¹¹⁰ – Těmito slovy má Heß na mysli tolik, že plán jednoty lidstva je obsažen v posvátných knihách Židů, a Izrael představuje zárodečnou buňku veškeré jednoty. Pro něj není jednota lidstva nic samozřejmého a přirozeného, nýbrž čímsi, co se teprve vyvíjí dějinným úsilím. Taková jednota je „konečným výsledkem sociálního a historického vývojového procesu. ... Veškeré židovské písemnictví je srozumitelné pouze z tohoto genetického stanoviska; židovství je dějinným náboženstvím.“¹¹¹ Moses Heß, který vychází ze skutečnosti židovského rozptýlení, zde „genetickým stanoviskem židovského národa“ myslí jeho vznik, vytvoření či vzkříšení. Slovo „geneze“ znamená tolik co „vznik, zrození“, a právě o tomto *znovuzrození* mluví veškerá židovská literatura. Celý historický kultus Židů má jenom jedno jediné pozadí, totiž *sjednocení* izraelského národa. *A přesně pouze to je myšleno, když se v židovském smyslu mluví o jednotě lidstva*. Židovstvo nemá absolutně žádný zájem na jednotě národů, neboť ty znají pouze přírodní stav mnohotvárnosti. Pouze Izrael představuje myšlenku jednoty a uskutečňuje ji. – Takové jsou tedy v kostce představy a úvahy Mosese Heße.

Byl to ostatně Bernard Lambert O. P., který svým citovaným koncilním vyhlášením o vztahu Židovstva s pohanstvem a jejich opětném sbratření i jeho označením za nejvlastnější tužbu ekumenismu dal podnět k sepsání tohoto krátkého pojednání. Museli jsme konstatovat, že vzhledem k židovsko-talmudskému učení je a zůstane naprostou nemožností skutečná jednota a mír mezi Židovstvem a pohanstvem. *Celý ekumenismus se svými smiřovacími podniky, dialogy a sjednocováním*

¹¹⁰ M. Hess, *Rom und Jerusalem*, Leipzig 1862, str. 128.

¹¹¹ Tamtéž, str. 129.

je ve skutečném smyslu slova největším podvodem století, napomáhajícím k zaslepení a ošálení lidstva. O skutečném pozadí – neboť B. Lambert dobře věděl, o čem mluví – nás konečně poučuje sám Moses Heß, pro něhož je „jednota lidstva“ pouhým detailem v židovském jízdním řádu dějin, mesiánským prvkem, který má za výhradní cíl jednotu, znovuzrození a uplatnění práv židovského národa. Takové uplatnění židovských práv pak podle talmudského výkladu znamená panskou rasu a vládu nad všemi národy, jejichž příslušníci nejsou lidmi, nýbrž nečistými zvířaty bez jakýchkoliv práv.

K čemu však je vůbec tento celosvětový ekumenický cirkus dobrý? Izrael je velkým mistrem *přetvářky*, tajemným a neviditelným kvasem dějin. Jeho dějiny a vývoj nikdy neprobíhaly v denním světle, nýbrž v temnotách noci. Je to národ konspirace, zednářských lóží a tajně připravovaných revolucí. Izrael nikdy ve svých dějinách nevystoupil ve světle dějin jako zodpovědná veličina. Veškerou viditelnou vinu za francouzskou revoluci nesou Francouzi, za ruskou Rusové, za nacismus Němci, ale skutečná hnací síla historické dialektiky vždy zůstala skryta v pozadí. Ta bude zřejmá teprve tehdy, až se nad celým světem chopí žezla židovský král, tedy vládá *Antikrista*.

IX. Doslov

Zde si čtenář může právem položit otázku, zda je autor nepřitelem židovské rasy? Protože je v těchto pojmech už dávno naprostý zmatek, odpoví stručně: Ne, prohlašuje zde své skutečné přátelství k židovské rase jako takové. Skutečným přítelem Židovstva totiž nejsou pokrytečtí teologové a diskutéri, nýbrž lidé, kteří se snaží strhnout masku lži a nabídnout bloudícím osvobozující pravdu. Fantastové z ekumeny nezrazují pouze ostatní, ale i sami sebe. Místo aby se snažili sejmout ostatním pásku slepoty, nasazují ji i sami sobě, aby sjednoci touto slepotou všichni „solidárně“ spadli do propasti. Je to bohužel především celý katolický svět, který si libuje v dobrovolném zaslepení a od té doby nezadržitelně upadá. Co se nám v ekumeně nabízí jako láska k bližnímu, je čirá hloupost, protože boj za pravdu je bojem za skutečnou lásku. Láska bez pravdy je pouhou marností.

Bylo by proto velmi zlomyslné označovat za nepřitele Židů autora, který vyzývá k modlitbám za Židy, potomky nevěrných a zatvrzelých vrahů Ježíše Krista, aby včas rozpoznali své pomatení a ustoupili od Satana, který je drží svými neviditelnými pouty. Tím se autor skromně ztotožňuje se slovy Ježíše Krista, který si nepřál nic jiného, než přivést zpět zbloudilé ovce do přibytku svého Otce, a touží napodobit církevní Otce sv. Chrysostoma, sv. Augustina a sv. Cyrila Alexandrijského, kteří nikdy nezamlčovali pravdu o ubohých, zaslepených Židech.

Naproti tomu se autor nikdy neztotožňoval s rušiteli veřejného klidu, kteří jsou Židy soustavně podněcováni a financováni, protože je mu jasné, že jejich akce slouží jen ke zpříšňování zákonů jednotlivých zemí za tím účelem, aby šíření pravdy bylo co nejvíce riskantní a obtížné. Tzv. antidifamační zákony,¹¹² které mají chránit homosexuální, rasové a náboženské menšiny, jsou už podle kanadského vzoru připraveny i v zásuvkách zákonodárných sborů dalších zemí.

Autor této drobné knihy rovněž jako věřící katolík není žádným antisemitou, přestože „antisemitismus“ je do jisté míry jen přirozenou a pochopitelnou reakcí na „semitismus“ Židů. „Semitismus“, víra ve vyvolenost vlastního národa, myšlení panské rasy – nic z toho nepochází z mosaického dědictví, nýbrž ze synkretického působení gnose. Stačí se pozorně podívat na nepřirozené chování panské rasy nacistů, kteří prošli školou *kabbaly*, aby nám byl zcela zřejmý vliv esoterické gnose. Výše zmíněný „antisemitismus“ je tedy přirozenou reakcí národů na „nadčlověka“ židovského učení. Katolík je však povinen nahlížet věc nikoli z přirozeného, nýbrž z nadpřirozeného hlediska, a posuzovat ji především z hlediska spásy. – Proto se autor neobrací proti Židům, jak to dělají antisemité, nýbrž *proti lži, která se šíří v katolické Církvi pomocí podvodu, zvaného ekumenismus*. Církevní hodnostáři podvádějí lid požadavkem náboženského smíšení neslučitelných protiv, které představují judaismus a katolicismus.

Takový zvrat si však dnes nepřejí jen církevní hodnostáři, nýbrž i katoličtí laici. Karel Marx kdysi správně napsal, že Židé se mohou emancipovat tehdy, až se křes-

¹¹² Výraz je odvozen od „Antidiffamation League“ (Liga proti pomluvám“), celosvětové bojové organizace židozednářského řádu B'nai B'rith, který takové zákony podporuje a prosazuje; p. překl.

ťané stanou Židy. Křesťané už přijali za svůj židovský materialismus, finanční čachry, lichvu i brutální životní morálku. Talmud velice dobře rozpoznal, že ve vztahu mezi Židy a křesťany znamená vzestup jedněch zánik druhých. Nemají-li křesťané svou křesťanskou politiku, křesťanské hospodářství a křesťanské rodinné vztahy, musí se zákonitě stále víc prosazovat protikřesťansko-mesiánské myšlení Židů. Židovský spisovatel Franz Werfel velmi dobře věděl o materialismu Židovstva, když napsal: „Žádný jiný národ se v naší době tak střemhlav nevrhl do naturalisticko-nihilistické zrady na Bohu, jako právě Židé. A co je ještě horší, žádný jiný národ v posledním století nesekularizoval tak sentimentálně-oportunisticky smysl života.“¹¹³ – Je nezbytné zlomit jeho světských podvodů a světské morálky. Proti židovskému ekumenickému a synkretickému podvodu postavíme naše heslo: Zpět k nadpřirozenu a výlučnosti katolického myšlení, to znamená zpět k víře, očištěné od moderních bludů, zpět ke křesťanské státní formě! Kdo totiž ještě věří, že se může zřící křesťanství a své naděje stejně tak dobře vsadit na ekumenicko sociální „nový světový řád“, ten se až příliš brzy ocitne v *d'ábelském* světě barbarství a otroctví Antikrista.

* * *

¹¹³ Georg Sigmund, *Judentum und Christentum*, Stein am Rhein 1983, str. 66-67.

Bibliografie

- Breuer, I.: *Weltwende*, Jerusalem 1979
- Dathe, E.: *Die Zerschmetterung aller Staaten, Kirchen und Sekten durch das kommende Reich Israel des Maschiach*, New York 1927
- Eisenmenger, J. A.: *Entdecktes Judentum*, Dresden 1893
- Friedlmayer, H.: *Die Irrlehren im neuen Weltkatechismus*, Durach 1994
- Heß, M.: *Rom und Jerusalem*, Leipzig 1862
- Hyams, A. S.: *Toward a One-World Jewry*, New York 1980
- Jéhouda, J.: *La Leçon de l'Histoire*, Genf 1956
- Langen F. E. von, dr. jur.: *Das jüdische Geheimgesetz und die deutschen Landesvertretungen*, München 1919
- Lexikon für Theologie und Kirche, Das II. Vatikanische Konzil*, Teil II, Freiburg i. Br. 1965
- Marx/Engels: *Studienausgabe*, Bd. I, Frankfurt 1990
- Ónody, G. von: *Tisza-Eszlár*, Budapest 1883
- Rohling, A.: *Die Polemik und das Menschenopfer des Rabbinismus*, Paderborn 1883
- Rohling, A.: *Meine Antworten an die Rabbiner...*, Prag 1883
- Sharot, S.: *Messianism, Mysticism, and Magic*, Chapel Hill 1982
- Trachtenberg, J.: *The Devil and the Jews*, London 1945

